

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
137**

**CENA
8.50 DINARA**

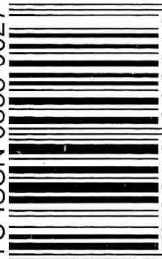
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

U VLASTI ŽENA I NOVCA



YU ISSN 0353-0027



9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

DŽEK SLEJD

**U VLASTI
ŽENA I NOVCA**



FORUM* MARKETPRINT

ŠEJN

Broj 137

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
RULED BY WOMEN AND MONEY

Recenzija
Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Čamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Ilona TAKAČ
Ida ĆEKIĆ

Štampa 3. X 1990.
Tržište 16. X 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa NIŠRO „FORUM“ OOUR „ŠTAMPARIJA“, Novi, Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – RULED BY WOMEN AND MONEY
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhe-
na.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u ce-
lini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Austr-
lija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švaj-
carska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA
BANKA D. D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi
Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza
na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kul-
turu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn je Džeka Sandersa do sada video samo na slici koja se nalazila u džepu njegove jakne. A na njoj je Sanders bio pravi lepotan u poređenju sa onim što mu je sada bilo pred očima. Preduge ruke koje su se klatile uz telo samo su pojačavale utisak da pred sobom ima gorilu u kaubojskom odelu.

Jedna od dveju mladih žena koje je Sanders gonio pred sobom vrištala je glasno kada su sve troje iz mračnog ambara izašli na osunčanu ulicu. Iako je bilo ljudi u blizini, niko se nije obazirao na vrisku devojke.

Šejn je stajao u senci jedne nastrešnice na drugoj strani koso od ambara, grčeći vilice. Time je potiskivao gnev koji je u njemu rastao nezadrživo. Video je ravnodušna lica ljudi koji su se zatekli tu i znao da ne sme da dejstvuje. U svakom slučaju, ne sada.

Ovo što je sada gledao predstavljalo je svakodnevne prizore u gradu koji se zvao Takton. Dakle Takton Siti u državi Teksas sa poznatom košnicom vrednih pčela kojima je matica bila Sara Flin. Podsticala je pčele da lete u roju i donose med koji je bio neophodan Dejvu Devisu za njegove mračne političke igre i to veoma hitno. On je, naime bio trut, suprotnost istina u ljudskom obliku, kraljici pčela, matici, šljam koji živi od tuđeg rada.

U prirodi jednom dođe taj dan kada pčele radilice nasrnu na truta i ubiju ga. Na takav dan u ovim ljudskim odnosima, slično životu pčela, Vašington je čekao već više od dve godine, ali se nije dogodilo ništa. Dejv Devis je u svakom slučaju bio guverner Teksasa i spremao se da ponovo bude izabran. Sara Flin je bila njegova sestra. Ma koliko to zvučalo neverovatno, oni su u bratskoj i sestrijskoj udruženosti koristili Teksas kao da je njihov dućan u kojem se poslužuju kada to zažele.

– Naša jedina šansa – kazao je Gordon Smit Šejnu – da mu stamemo na put jeste da zatvorimo izvore novca koji mu omogućuju prljave rabote. Uzeti mu novac kojim plaća celu regimentu revolveraša i hladnokrvnih ubica i tako terorise ceo Teksas. A lova stiže iz Takton Sitija odakle Sara Flin roji svoje pčele i goni ih da donose med.

Zbog toga je Šejn sada bio ovde. Jedino prijatno u ovom trenutku bila je prijatna senka i hlad koji je pružao krov nastrešnice. Posmatrao je kako gorila u ljudskom obličju grubo goni devojke ispred sebe. On što mu je bilo neshvatljivo da niko na to nije obraćao pažnju. Primetio je čak dvojicu momaka koji su išli glavnom ulicom i uz širok osmeh pozdravili Sandersa kao starog prijatelja. Pri tome su pogledima svlačili odeću sa dveju nesretnih devojaka i sigurno pravili prljave viceve i primedbe. Po izrazu lica se to moglo

zaključiti, iako ih Šejn nije mogao čuti sa trema gde je stajao zaklonjen.

Devojka je u međuvremenu prestala da vrišti. Predajući se svojoj zloj sudbini, devojke su išle ispred Sandersa teturajući se. Do tada je Šejn bio uveren da pčelice Sare Flin dobrovoljno sakupljaju med. Sada je, međutim, video sopstvenim očima da se ovde koristi surova prinuda, nasilje!

Šejn je stegao usne. Znao je da će možda počiniti pogubnu grešku ako se sada bude umešao, deštovao. Međutim, jednostavno nije mogao drugačije. Kod njega je postojala uvek granica. Ukoliko bi ona bila prekoračena, ništa ga više nije moglo zaustaviti. Ona bi jurnuo kao pobesneli bik kada ugleda crvenu maramu. Upravo je ta granica bila prekoračena time što je Sanders ocenivši da jedna od devojaka ide suviše sporo zamahnuo i udario je nogom tako da je pala u prašinu.

Izašao je iz senke nastrešnice na zaslepljujuću svetlost sunca. Držeći ruke na drškama revolvera povikao je preko ulice:

– Hej ti, majmune, okreni se!

*

Džek Sanders je hodao brzo i nekako zmijoliko. Naglo se okrenuo i već držao u ruci „kolt“ kalibra 45 u svojoj maljavoj ručerci ali je video samo poštansku kočiju ispred sebe koja je baš u tom času u punom trku protutnjala ispred njega, dižući veliki oblak prašine.

Šejn je promrsio neku kletvu jer mu je, kao i Sandersu uostalom, kočija zatvorila vidik a zatim i oblak prašine. Kočija je, istina, brzo zamakla ali gusta zavesa prašine se nije razilazila tako brzo. Neko povuče Šejna za pojas, a jedan piskav, dečji glas povika:

– Senjor, vi mora da ste pijani. Zar po svaku cenu hoćete da izigravate junaka?

Dečak koji ga je vukao svom snagom mogao je imati 12 do 13 godina, ali mu je lice ličilo na ono četrdesetogodišnjaka. – Hajdemo senjor, moramo umaći što pre!

Pošao je za dečakom koji je poskakivao ispred njega. Nekoliko trenutaka kasnije našao se u jednoj kolibi u kojoj je Šejn prvi put mogao malo bolje da osmotri dečaka.

– Koliko ti je zapravo godina, mali? Kako se zoveš?

– Zovite me prosto, Enriko. Za dve nedelje punim 16 godina.

Gledao je dečaka s nevericom. Enriko se kiselo osmehnu i objasniti:

– Da, da senjor ja znam. Svi me smatraju mnogo mlađim. Kažu da sam zaostao u razvoju. Neki me čak nazivaju idiotom. Nekoliko trenutaka se smejaao, istina, kiselo, a onda dodao – Dobro, a ko si ti?

Kepec, pomisli Šejn. – Ja sam stranac koji je pre manje od dva sata stigao u ovaj grad.

Enriko se nasmeja resko i odbojno. Pogled mu je odavao da baš ne veruje u ono što je Šejn rekao.

– Nemoj mi pričati bajke, senjor. Ti si ovde zbog Lorete. Kao i ja zbog Beti. Zar bi se u protivnom malopre zakačio sa onim tvorom? No time dvema devojkama nema pomoći, niti može biti, ako ti i Sanders zapodenete kavgu. Ako te ne ubije on, ustreliće te neko od njegovih ubica. Toliko pameti bi, u stvari, trebalo da imaš.

Šejn se takođe nasmeja.

– Luđaci i deca često govore istinu, amigo. Nego da te pitam ko je Loreta?

Enriko nabra svoje ionako izabrano čelo i promrsi nevoljno:

– Nemoj me smatrati ludim, Amerikanče, bolje rečeno, gringo! Pretpostavljam da ti je Loreta verenica.

Šejnu osmeh nije silazio s lica. – Koliko se brzo može doći do verenice? Cenim da je Loreta jedna od dve devojke koje je onaj maljavi tip gonio isred sebe. Ođaj koja je od njih dve Loreta.

Enrikov pogled je predstavljao mešavinu ljutnje i nedoumice.

– Hoćeš da tvrdiš da ti Loretu uopšte ne poznaješ, senjor? – Šejn potvrdi, a Enriko je još uvek s nevericom odmahivao glavom. – Loreta je ona sa plavom pletenicom.

– A ona druga devojka?

Kepec opsova na meksikanskom. – Beti je moja sestra. – Sada je Šejn odmahivao glavom. Uopšte ne ličite jedno na drugo.

– Majka nam je jedna ali očevi to nisu. Ja uostalom imam još dve sestre koje takođe ne liče na mene. Zbog očeva...

– O kej – prekide ga Šejn – shvatio sam već sve amigo. Ispričaj mi kako je tvoja sestra dospela ovamo, i šta znaš o onoj drugoj devojci Loreti?

– Sari Flin su potrebne nove pčele radilice, kako ih ona naziva. – Kako je to ovaj kepec rekao zvučalo je trezveno, čak surovo, jer je delovalo kao nešto što se razume samo po sebi, kao da baš tako mora biti. – Tada kraljica pčela matica, Sara Flin šalje svoje lovačke pse i oni se okome na svaku upola zgodnu devojku.

– Hoćeš da kažeš da revolveraši Sare Flin uzimaju sa farmi devojke tako, bez izbora i prinude ih da...

– Oprez, senjor – povika Enriko.

Šejn se naglo okrete i ugleda gorilu kojeg je malo pre hteo da izazove na dvoboj. Ovaj je već držao revolver u maljavoј ruci.

*

– Nije te uopšte bilo lako pronaći – promrsi Sanders. Sada kada je stajao tik ispred njega Šejn je mogao da zaključī do koje mere ovom momku odgovara opis gorila.

– Malo pre si hteo nešto od mene, momče. Sada sam tu.

Džek Sanders se i smejao kao majmun kome je pružena banana. Oduševljenje mogućnošću da ubije nekoga čitala mu se iz očiju. Taj neko je u ovom slučaju naravno trebalo da bude Šejn. Gorila se osećao bezmerno jakim znajući da sa već spremljenim revolverom u ruci drugi nema ni najmanju šansu.

Šejn se ujede za usnu. Mašiti se revolvera značilo bi u ovoj situaciji samoubistvo. U svakom slučaju izgledi su mu bili bedni, jer

ovaj revolveraš ima nameru da ga ubije bez obzira na sve. Znao je da stranac ne može preduzeti baš ništa.

No često kao što to u životu biva, onaj na kojeg se ne obraća pažnja odlučuje ishod. U ovom slučaju je Enriko bio taj na koga nije obraćana pažnja. Bolje rečeno, Džek Sanders nije obraćao pažnju na njega, kao uostalom ni Šejn koji je držao pogled prikovan za cev revolvera u koju je piljio iz neposredne blizine, čekajući da iz nje blesne ubilačka munja.

Enriko se prišunjaao kao pacov. Nalazio se između Sandersovih nogu koje su bile u raskoračnom stavu, što je i uobičajeno pri pucaanju. Gorila ga nije primetio. Enriko ga je ugrizao iz sve snage. Kao pacov!

Džek Sanders zaurla kao ranjena zver. Zgrčio se od bola i ispuštio iz ruke oružje mašajući se obema za mesto za koje ga je kepec ujeo. Šejn je za trenutak bio zbunjen, nije shvatio šta se zbilo. Ipak brzo je shvatio da mu je ovaj smešni kepec, na još smešniji način spasao život.

– Ustrelji ga senjor... pucaj već jednom – siktao je kepec poskakujući kao što to čine kepeci opisani u bajkama. Nezavisno od toga što Šejn u principu ne bi pucao na nenaoružanog protivnika, na jednom mu je sinula ideja da neće imati povoljniju mogućnost da uđe u „pčelinjak“ od ove, posredstvom gorile koji se ubrajao u najbliže plaćenike pčele matice!

Šejn prvo žestoko udari nogom Enrika tako da je leteo kroz vazduh a onda pao na drugi kraj prostorije. Kepec ga je posmatrao iznenađeno ne shvatajući šta se zbiva. Psovao je ljutito na meksičankom, tako je Šejn mogao da razume samo nekoliko reči.

– Diši duboko čoveče. Duboko i mirno – savetovao je Šejn gorilu, koji se još uvek zgrčen od bola valjao po podu.

– Odmah će popustiti, veruj mi, hombre!

Džek Sanders je gledao Šejna očima zakrvavljenim od bola i promrsio. – Je li te neko već u...

Čovek iz Sedme brigade ga prekide. – Nije ujeo, brate ali me je nagazio.

Tako su njih dvojica postali, moglo bi se reći, sapatnici. Šejn podiže Sandersovo oružje s poda i pruži mu ga. – Ne bi trebalo da svoje stvari tako razbacuješ naokolo, brate!

– Prokletstvo! – promrsi Sanders koji je već pomalo mogao da diše normalno. – Ko si ti u stvari?

– Moje ime je Šejn, a Loreta, devojka sa plavom pletenicom je moja verenica.

– Vraže! – opsova Enriko i poče da trlja ljutito svoju povređenu nogu. – Vraže! Znao sam da taj gringo ima puna usta laži.

Šejn je strahovao da mu Enriko može pokvariti plan pa je povikao:

– Gledaj da se izgubiš odavde momče inače ću ti dati još nekoliko udaraca u tur. Istina – namignuo je kepecu, ali nije bio siguran da je Enriko u svom besu primetio te znake. U svakom slučaju popkupio se i otišao. Zamakao je za ugao kuće.

– Taj prokleti pacov! – negodovao je Sanders kada je Enriko oti-

šao. – Trebalo je da ga ustrelim. Onda je svu pažnju usmerio na Šejna. – Ona plavuša je, dakle tvoja devojka? Nisi imao sreće, amigo. Moraćeš da potražiš drugu verenicu. Mala će od sada raditi za Saru Flin. Ako si se baš jako nameračio na nju, možeš je imati u svako doba ali to svaki put staje nekoliko novčanica. Ali šta se sve na ovom svetu ne čini zbog ljubavi. – Rekavši to Sanders je prasnio u grohotan smeh koji je išao Šejnu na živce. Za dlaku je tom gorili pucao u – krzno! Uprkos tome iscedio je tobož zabrinut osmeh.

– U pravu si. Ima dosta lutkica koje trče naokolo. Osim toga ne plaćam baš rado ono što mogu imati besplatno, brate!

– Nemoj govoriti tako. Razgledaj malo „pčelinjak“ Sare koji upravo i nosi takvo ime – hotel „Matica“. Tamo ima lutkica, velim ti za koji bi dao i poslednji peni jer do toga u običnom životu nikada ne možeš doći. – Sanders se smejaio i dalje, a Šejna su svrbeli prsti.

– Hajdemo! – pozva Džek Sanders gledajući Šejna sa strane s puno zlobe. – Radoznao sam kakvo će lice načiniti tvoja verenica kada te bude videla i kada prvi put budeš stavio nekoliko novčanica da platiš ono što si do sada od nje dobijao besplatno, čoveče!

Tek u tom trenutku je Šejn postao svestan klopke koju je sam sebi postavio. Šta onda ako budu primetili, a hoće sigurno, da ga Loreta uopšte ne poznaje.

No već je koraćao uz Džeka Sandersa prema kući pčele matice i prema opasnosti koju u ovom času nije mogao u potpunosti da predvidi.

II

„Kuća matice“ pisalo je na ogromnoj tabli iznad portala zgrade smeštene na blagom brežuljku u sred grada tako da je visinom nadmašivala Takton Siti. Svuda oko zgrade bio je slobodan prostor pa je delovala još veća i bila upadljivija sa mnogim ukrasima i velikim talasastim krovom. Tri sprata sa mnogobrojnim sobama i odajama služile su predviđenoj nameni. U prizemlju je bilo nekoliko malih saluna i jedan veliki u kojem se nalazio džinovski šank. Odatle su devojke donosile piće u ostale manje salune, a odatle su devojke vođene u svoje sobe.

Kancelarija Sare Flin se nalazila u zadnjem delu zgrade u prizemlju. Velika prostorija s velikim pisaćim stolom kojim je trebalo načiniti utisak. Inače, po dimenzijama nipošto nije išao uz damu. No Sara Flin nije, uostalom, ni bila dama. Bila je to odlučna, poslovna žena bez skrupula i hladna kao santa leda. Njen stan se nalazio na spratu odvojen gvozdenim vratima od ostalih prostorija.

Ova javna kuća, pčelinjak kako ga je Sara nazivala imala je stotinjak pčela radilica. Posle izvesnog vremena su se smenjivale. Međutim, nisu mogle da se dokopaju slobode nego su slate preko granice u Meksiko i najčešće menjane za lepe mlade Meksikanke.

Sara Flin koja je isto tako počela sa dna ovog zanata i polako se penjala, grabeći sve više, sada je imala 45 godina i bila još uvek le-

pa žena. U svakom slučaju imala je dara da na najbolji način koristi šminku. Već samo to joj je skidalo bar pet godina ako ne i više.

U ovom trenutku je Sara Flin sedela u svojoj kancelariji za pisaćim stolom, a nasuprot nje mršav, tamnopusi čovek odeven u gradsko odelo. Čovek izbrazdanog lica i sivih očiju iz kojih je izbijala studen. Bio je to senator Harvej Holand, guvernera Dejva Devisa u pravom smislu reči – desna ruka. Neki ljudi su ga smatrali sivom eminencijom, osobom koja je u stvari vladala Teksasom, a ne guverner Devis. Senator je nešto ranije stigao poštom kočijom. Sada se smejaio sadistički, pokazujući na kofer koji je ležao otvoren na pisaćem stolu. Glas Harveja Holanda je zvučao resko i bolno odjekivao u ušima.

– Bojim se da će ovog puta guverner biti prilično razočaran, a mogao bih da kažem i veoma ljut, draga moja. Pri tome je pokazao na kofer pun novčanica. – Cenim da unutra ima za trećinu manje od sume nego što je tvoj brat s pravom očekivao, slatka moja.

Sara Flin je mrzela mali broj osoba na ovom svetu. Ovog lupeža, međutim, mrzela je iz dubine duše. Bio je to zao duh koji je imao ogroman uticaj na njenog brata Dejva. Već duže vreme Sara nije mogla da odagna slutnju da Holand drži njenog brata u šaci.

– Žao mi je, ali u ovo vreme poslovi ne idu baš najbolje – uzvratila je. Sara je zarivala vrhove svojih dugih noktiju u nadlanicu do te mere je razbesneo ovaj lupež. Danas nije više mogla da shvati samu sebe, činjenicu da je s ovim tvorom otišla u postelju. Ali i za to je bio kriv njen brat, tražio je to od nje. Sada, kada se setila toga u njoj se pojačalo podozrenje da Harvej Holand drži njenog brata u rukama, da ga je stavio u procep.

– Za pola godine se ponovo bira guverner, mala. Ti nadam se znaš šta to znači za Dejva! – kazao je Holand.

I izbor senatora takođe, pomisli Sara gnevno. Međutim, to se po njenom spoljnom izgledu nije moglo zaključiti. Naprotiv, delovala je vedro i poverljivo. Objasnila mu je tonom koji je zvučao umiljavajuće:

– Moji ljudi su već nedelju dana na putu. Treba da doteraju nove devojke. Moje pčelice ovde donose premalo meda, potrebne su mi nove. Kada sledeći put budeš došao da inkasiraš, bićeš zadovoljan, Harvej.

– Tome se veoma nadam – primeti senator zlovoljno i zatvori kofer.

– Hoćemo li gore u moje prostorije? – Bila je to jednoznačna Sarina ponuda, jer nije želela više da razgovara o poslovima. Ranije bi Harvej na takvu ponudu poskočio i kao psetance sledio svoju gospodaricu. Setivši se toga Sara mu se nasmeja.

– O ke, Sara. – Harvej je ustao sa stolice. Zevao je, gledajući je krajnje nezainteresovano. – Imaš pravo, potrebno mi je opuštanje. Idem preko u salune i potražiću devojku koja će mi se dopasti...

Bio je to trenutak u kojem je Sara otvorila levu uzanu fioku svog pisaćeg stola u kojoj je ležao „kolt“. Mašila se za oružje.

Kada se Šejn približio vratima posmatralo ga je bezbroj ženskih radoznalih očiju. Među njima je bilo i vraški lepih cura, zaključio je. Samo Beti i Loreta, koju je Enriko proglasio njegovom verenicom, nisu bili među prisutnima. Za šankom su podbočena stajala četiri tipa koja su podsećala na Sandersa i odmeravala ga. Verovatno su ga smatrala novim gostom kojeg je Sanders dovukao ovamo.

No u tom trenutku kao da je eksplodirala bomba, kada je jedan od četvorice uzviknuo:

– Poješću metlu ako ono nije Šejn!

Sada su ga svi posmatrali s neskrivenom radoznalošću. I Džek Sanders takođe.

– Kada si mi kazao kako se zoveš odmah mi se to ime učinilo odnekud poznatim. Pomislio sam da sam ga ranije morao čuti negde – promrsio je Sanders.

Jedan od četvorice za šankom razvuče široko usta u osmeh. Šejn se, međutim, nije mogao setiti da je tog momka video ikada ranije.

Momak se ukopa ispred Šejna i reče:

– Bil Garet, amigo. Ti me se izgleda više ne sećaš? Bilo je to pre više godina u Santa Fe. Već sam te imao na uzici...

– Pomoćnik Garet – nasmeja se Šejn kiselo. Sada se podsetio svega. Tada je nedostajalo samo još dva sata pa da visi na vešalima. – „Vels Fargo“ – promrsio je i osmeh mu postade setan. – Bože moj, gde su sad ta vremena.

– Ni do danas nisam shvatio kako ti je tada uspeo da umakneš, Šejn?

Covek iz Sedme brigade sleže ramenima.

– To su samo lanjski snegovi, Garet.

– Hej – zaključí Džek Sanders, pokazujući zube – ti si baš prava slavna ličnost, hombre!

Tako je Šejn iznenađujuće brzo prihvaćen među ove tipove kao ravnopravni član. Šejn to nije zamišljao tako jednostavno. Džek Sanders se razmetao svojom obaveštenošću. – Nećete mi verovati ali on je verenik one nove plavuše s kikom.

Garet začkilji. Pogled mu je postao podozriv i oprezan.

– Ako je došao ovamo zbog te male biće nevolja. Ja ga poznajem, ljudi!

Sanders se nasmeja podrugljivo. – O tome smo već govorili. Ako hoće ovde može dobiti sve besplatno. Zbog čega bi onda momak kakav je on jedino i uporno želeo onu plavokosu?

Sada su se svi smejali. Za njih je ova priča bila okončana. Odnosili su se prema Šejnu kao da je jedan od njih. Onda odjeknu pucaj...

*

Harvej Holand je registrovao Sarin pokret i odmah reagovao. Podigla je ruku u kojoj je bio revolver ali je stolica na kojoj je trenutak ranije sedeo Holand poletela. Izbila je Sari oružje iz ruke.

Istina „kolt“ je izbacio metak pri udarcu stolice ali se zario tako da nikome nije naneo štetu, u zid, između prozora i ormara. „Kolt“ je pao na pod.

Stajali su jedno preko puta drugog veoma blizu i gledali se besno.

– Ti, prokleta podmukla zveri! – promrsio je Holand. Sara je siktala: – Ubiću te... jednog dana ću te ubiti, kunem ti se tvore!

Sive senatorove oči blistale su nekim opasnim sadističkim sjajem.

– Dovoljna je samo jedna moja reč i ti ćeš stići u Meksiko! No suviše si stara da bi te i Meksikanci hteli. – Smejao se cinično. – Ne verujem da će tvoj brat pružiti ruku da te zaštiti.

Sara je bacila vazu koja je stajala na pisaćem stolu u pravcu Harveja Holanda. Podrugljivo se smejao promašaju – vaza je udarila u pod i razbila se u paramparčad.

– Lažeš, nitkove! Dejv nikada ne bi svoju rođenu sestru...

– Hoćemo li da proveravamo? – rugao se i dalje senator.

Piljila je u njega i odjednom poverovala u ono što tvrdi. Holand je imao nešto čime je ucenjivao njenog brata. Moram ga ubiti, proletelo joj je kroz glavu. Zaboga, što malopre nije bila dovoljno brza. Tu vašku je trebalo zgnječiti...

Čulo se snažno kucanje na vratima. Otvorila su se a na pragu su stajali Džek Sanders i Bil Garet. Iza njih su se videla radoznala lica ostalih ljudi.

– Ovde se pucalo... – kazao je Sanders gledajući oko sebe. Otkrio je „kolt“ na podu i krhotine vaze. Najzad se njegov pogled zaustavio na Harveju Holandu koji ga je odmeravao hladno.

Senator u ovoj kući nije bio nepoznat. Zbog toga je Sara morala da dejstvuje odmah. Skinuće Dejvu ovog nitkova s vrata. Celog života je dejstvovala uglavnom spontano, bez razmišljanja i uvek prolazila dobro.

– Ubijte ovo đubre od čoveka! – povikala je. Ni sama nije bila svesna šta joj je to prešlo preko usana. No sada kada je bilo izrečeno morala je i da potkrepi. – Pretio mi je, uvredio me. Sredite tog pasjeg sina!

Harvej Holand je stajao ne pomerivši se. Hladan, ciničan osmeh izobličio mu je mršavo, upalo lice.

– Hajde već jednom, šta čekate! – vikala je Sara gnevno.

Džek Sanders i Bil Garet nisu reagovali. Sara ih je gledala još uvek ne shvatajući u čemu je stvar.

– Odvucite je u njene prostorije i zaključajte – čula je kako senator govori ljudima zapovedničkim tonom. – Jedan neka stalno stražari ispred gvozdenih vrata. Ona ne sme napolje, niti ko sme da ulazi kod nje!

Bilo je to kao da je neko sasuo Sari kofu ledene vode na glavu. Nije shvatala ništa. Bolje rečeno nije htela da shvati šta se oko nje zbiva.

Džek Sanders klimnu potvrdno glavom. Cela ova stvar, ovakav rasplet događaja kao da ga je zabavljao. To Sari nije moglo da promakne. Odjednom joj je bilo jasno i zbog čega. Ona nikada nije

htela da pusti Sandersa u svoju postelju. Prezirala je sve te revol- veraše koji su za nju obavljali pogane poslove, bez njih, međutim, ne bi mogla.

– Vi smrdljive izdajice! – siktala je Sara van sebe. Reakcija na to bio je samo podrugljivi smeh.

Harvej Holand sede na Sarinu stolicu iza pisaćeg stola.

– Ona sa sledećom grupom ide u Meksiko!

Sada je Holand bio gazda u to nije bilo sumnje. Sara je piljila u njega, ne shvatajući šta se oko nje zbiva iako je sve videla sopstve- nim očima.

Džek Sanders je uhvatio za mišiću i naredio: – Čula si, šećeru! Dakle, krenimo.

Gurao je Saru ispred sebe. Bila je suviše iznenađena da bi pru- žala otpor. To joj, uostalom, ne bi uopšte koristilo. Gurao je prema vratima dok su ostali momci obrazovali špalir kroz koji je morala da prođe. Užasnula se svih tih podrugljivih, neprijateljskih lica. Ti ljudi su je, mora biti, oduvek mrzeli. Zbog čega, pobogu, zbog če- ga? Sara nije shvatala da je to posledica prezira sa kojim se opho- dila s ovim ljudima, a oni su joj sada vraćali porugom i mržnjom koje nisu krili.

Sanders je vukao Saru sve do velikog salona odakle su stepenice vodile na gornje spratove. Devojke su zbunjeno gledale. Nisu mo- gle da shvate šta se to zbiva.

Samo je jedna osoba delimično shvatala šta se odigrava. U stva- ri, sasvim dovoljno. Bila je borba za vlast! To je bio Šejn.

Još pre nego što je Sanders sa Sarom ispred sebe stigao do stepe- nica, Šejn mu je preprečio put. Nije rekao ni reč samo je ćutke gle- dao gorilu. Međutim, Sandersu nije promakla pretnja koja je izbi- jala iz Šejnovih očiju.

– Hej, sklanjaj se s puta! – zahtevao je Sanders. Ipak zaustavio se jer Šejn nije hteo da se skloni.

– Kakva se to igra ovde igra, Sanders? – Šejnov glas je bio tih ali oštar.

– Šta te se to tiče? – promrsi gorila.

– Jeste li vi ovde šef, gospođo? – pitao je Šejn i zainteresovano posmatrao Saru.

– Recimo, bila je – kazao je Sanders podrugljivo. – Sada je ta igra završena. Ponašala se kao da je nešto naročito. Verovala je da zbog toga što za razliku od ovdašnjih cura može da bira muškarce, može biti dama.

– Zaveži, Sanders da ti ja ne bih zapužio usta! – upozorio je čo- vek iz Sedme brigade.

Jedna od devojaka šapnu mu:

– Budi oprezan, šećeru, inače će te oni samleti.

Tako je, uostalom, i izgledalo. Četiri čoveka koje je nešto ranije zatekao za šankom vrebali su kao divlje mačke spremne na skok jer su iza Sandersa ugledale miša. Njihovi pogledi su govorili Šej- nu da bi ga sredili sa zadovoljstvom da im Sanders i Sara ne pred- stavljaju prepreku.

U tom trenutku su dva čoveka naišla s vrata vodeći između sebe devojkicu koja je delovala izbezumljeno. Oči su joj bile pune suza. Odmah je podsetila Šejna na Loretu i na Beti.

Obojica se ukopaše u mestu piljeći u prizor koji su zatekli. Jedan od njih povika: – Prokletstvo Sanders, šta se zbiva ovde?

Gorila očigledno nije bio oduševljen njihovim dolaskom. Proceđio je kroz zube:

– Bolje je da se držite po strani.

Šejn je istina bio u svemu ovom potpuni autsajder, pa ipak mu se držanje ovih ljudi činilo pomalo čudnim. Onda mu je sinulo da se ovde radi o različitim grupama. Sandersa i onu četvoricu momaka sa šanka je Holand već odavno podmitio, a da Sara ni za trenutak nije posumnjala u to. Međutim, ona je zapošljavala još revolveraša i ako senator nije i njih podmitio onda ova žena može u svojoj kući imati priličnu moć.

Dva čoveka pustiše devojkicu i priđoše bliže. Sara im je doviknula:

– Sanders me je prodao senatoru Holandu, taj prokleti kojot. Ubijte to kopile, a ja ću vam platiti dvostruko.

– Holand je bogat, da bogatiji ne može biti – isceri se Sanders. – Kladim se da bi vas platio pet puta više od ove veštice!

Dvojica pridošlih revolveraša su se zvali Džoe Vebster i Džim Roal, ali je to Šejn saznao tek docnije. Obojica su nosili revolvere velikog kalibra.

Džim Roal je bio mali i dežmekast a Džoe Vebster visok i vitak. Kazao je Roalu glasno: – Ne zvuči loše, Džimi, zar ne?

– Svakome od vas po pet hiljada na ruke, – vikala je Sara lica izobličenog od straha.

Džim Roal se isceri na Vebstera: – Zvuči još bolje, Džoe. Šta ti misliš o tome?

– Razmislite o tome. Pet revolvera prema dva, kazao je Sanders mrzovoljno. – Da li vam se to dopada momci?

– Računica baš nije tačna, bar ne potpuno! – primeti Šejn ozbiljno tonom kojim bi govorio knjigovođa. – Sanders je zaboravio mene, amigosi. Možete računati sa mnom. I kada smo već kod toga ovde će se sve pretvoriti u krhotine. A tamo gde se tako nešto dešava, nema najčešće ničega da se nasledi. U svakom slučaju ne više od 5.000 koje vam Sara nudi.

Odjednom je zavladała tišina. Šejn je našao prave reči.

Nasleđe je bila prava reč koja je pala na pravo tle, kako se odmah moglo primetiti. Bil Garet je prekinuo tišinu.

– Momci, Šejn je uvek bio najbolji. Uostalom, moćna „Vels Fargo“ kompanija nije tek tako, uludo dala čitavo bogatstvo da bi ga šćepala za gušu.

– Ne govori u zagonetkama, Bili. Šta time misliš? – kazao je tip koji je stajao uz Gareta.

Garet se osmehnu Šejnu.

– Naš amigo stalno pravi eksere s iskrivljenim glavama, ali ga vi

dobro poznajete skoro, kao i ja. Takve eksere je istina teže pogoditi, ali nije nemoguće. Ono o čemu on govori jeste da bismo mogli da zatvorimo ovu radnju i sve pretvorimo u novac.

Ostala trojica su netremice piljila u Gareta. Jedan od njih reče: – To bi bilo nešto sasvim drugo od napojnice koju smo dobijali od senatora Holanda.

– I od plate za izgladnjavanje koje nam je udeljivala Sara, pohlepna zver! – složili su se ostali.

– Vi prokleti poganci! – vikala je Sara van sebe od besa.

Džek Sanders nije spadao među ljude koji brzo misle, ali je njemu u međuvremenu sinulo. Povikao je oduševljeno: – Cure ćemo prodati u Meksiko što će svakom od nas doneti bogatstvo. Saru ćemo dati besplatno kao dodatak. – Pri tome se pljesnuo po bedru smejući se meketavo. Sara se izgubila potpuno. Dokopala ga je svojim dugim, šiljatim noktima i izbrazdala mu lice kao prava divlja mačka. Ni ona to ne bi umela bolje.

Džek Sanders svojom vikom nadjača ostale. Držeći se za obraz nagovarao je svoje pajtaše.

– Prvo i pre svega ćemo uzeti kofer s lovom, koji se nalazi u kancelariji na Sarinom pisaćem stolu.

Uz povike odobravanja pojurili su prema kancelariji. Saru su ostavili kao naručeni, a nepodignuti paket. Samo je Šejn ostao uz nju.

– Šta dajete da ove lupeže urazumim, mis Flin? – raspitivao se krajnje poslovnim tonom.

Sara ga je gledala iznenađeno. No izgleda nije držala mnogo do njegove ponude jer je uzvratila neljubazno:

– Bojim se da se veoma precenjujete, mister. Morali bi da se ponesete sa dvanaestoricom oštarih momaka. Neke od njih već poznajete.

Šejna kao da je sve ovo zabavljalo. Osmehnuo se: – Dakle, koliko?

Pre nego što je Sara mogla da odgovori, iz kancelarije su doprli gnevni povici. Kao prvi pojavio se Garet vičući i psujući. – Onaj prokleti tvor od senatora namirisao je pečenicu. Ispario je sa punim koferom para.

Kao drugi pojavio se Džek Sanders sa gnevnim razočaranim izrazom lica. Pogledao je Gareta i povikao: – Hajde, potražimo ga. To kopile nije moglo stići daleko, a sledeća kočija polazi tek sutra ujutro rano.

Sara pogleda Šejna i reče tiho:

– Mister, dajem 100 hiljada dolara i bilo koju od devojaka koja vam se dopada.

III

Šejn nije učestvovao u lovu na senatora Holanda. Potražio je sobu u „Marboa“ hotelu i priuštio sebi temeljito čišćenje u jednom kupatilu u gradu.

Sedeo je u kadi punoj sapunice pušeći cigarilos kada se uz njega

stvorio Enriko očigledno raspoložen za neku akciju. U svakom slučaju žestok udarac nogom nije Šejnu uzeo za zlo.

– Ti udaraš kao poludela mazga, senjor. Ali ti ja to ne zameram – kazao je namigujući.

– Lepo od tebe. Dakle, šta hoćeš? – raspitivao se Šejn.

– Koliko plaćaš za jednog senatora, gringo?

– Zar sada trguješ senatorima, sinko?

Enrika, međutim, ništa nije moglo izbaciti iz ravnoteže.

– Sa svim s čime se može trgovati.

– To je trenutno jedan senator iz Teksasa, zar ne?

– Pogodio si, senjor. Zbog toga što si mi prijatelj, dolazim prvo k tebi.

– To znači ako se ja ne ukrcam, ne prihvatim posao, ponudićeš ga na drugom mestu.

– Tačno. No ima i drugih mogućnosti, to jest postoji još jedna da se uđe u posao – Enriko se pri tome smešio zadovoljno kao lisica koja već u čeljusti drži gusku.

– Ti me zbilja činiš radoznalim.

– Neka bude pola pola! – predložio je Enriko kao neko ko u rukama ima sve adute.

– Pola pola od čega, ti mučku jedan!

– Pa ne znam baš pouzdano, ali najmanje 200 hiljada dolara, mogao bih se kladiti.

– Prestani s tim opkladama, nerviraš me! – primeti Šejn bez ljutnje jer ga je ovo zabavljalo. – Ako govoriš o nekom koferu punom love, pitam te jesi li ga uopšte video?

– Video sam.

– Zaboravljaš da sav rizik pada na moj tas, sinko. Sigurno senator neće dobrovoljno vratiti novac. U to nema sumnje.

– Polovinu ili ništa od posla? – objasnio je kepec ledenog izraza lica na kojem bi mu mogao zavidetiti svaki profesionalni pokeraš. – Samo ja znam gde je to usijano uglevlje. Senatora ti uz polovinu novca dajem kao prilog.

– A tvoja sestra, zar ne brineš za nju?

– Ne naročito, imam još dve.

– Okreni se, izlazim iz kade.

– Ne prenemaži se, sigurno sam video i nešto lepše – rugao se kepec. Ovog puta nije bio baš daleko od novog udarca nogom. Ne zbog toga što se Šejn osećao uvređenim, nego zbog toga što mu je način na koji se dečak ponašao sve više išao na nerve. Međutim, sa onim koji je iza leđa imao jednog senatora i to još sa koferom punim novca zasluživao je oprezno rukovanje i krajnji obzir. U protivnom bi kepec doista mogao da pregovara i sa drugim zainteresovanim kojih je izvesno bilo. U to je čovek iz Sedme brigade bio uveren.

– O kej, nagovorio si me – Šejn izađe iz vode dok se Enriko bestidno smešio.

– Ne shvatam što si se toliko prenemagao, gringo. Ne izgledaš baš tako loše.

Bio je to trenutak u kojem je Šejnu prekipelo. Nije mogao da se

uzdrži nego je pogodio Enrika nogom tako žestoko da je leteo kroz vazduh, kao na letećem ćilimu. Kada je srećno sleteo na tle počeo je da grdi:

– Partner se ne sme šutirati, senjor. Ili još možda nisi shvatio da smo sada kompanjoni?

– Hajde, partneru – reče Šejn suvo. – Krenimo inače će nam još neko ispred nosa ščepati senatora i grdan novac s njim.

*

Kada se Harvej Holand približio vratima šerifske kancelarije, Hajk Keli, čuvar zakona je promrsio neku kletvu sebi u bradu staru čak šest dana. Bio je to čovek pedesetih godina, plećat i zdepast, ali je izgledao mlađi. U svoje vreme bio je nekoliko godina šerif u Tombstonu i tamo lupeže uspevao da dovede u red i načini od njih pristojne građane. Takton Siti je bio nekako udobniji.

Senator Holand bio je jedan od ljudi koji u Teksasu povlači konce, možda čak glavni među njima, što je šerif i pretpostavljao. Imao je dobar nos da nanjuši takve stvari. Holanda je poznavao još iz Tombstona. U to vreme se Holand nije još bavio politikom. Dolazio je do novca za raznim kockarskim stolovima a Hajk ga je s vremena na vreme smeštao u svoj zatvor. Tako je biko sve dok šerif nije shvatio da treba imati dobre odnose sa Holandom, jer je to donosilo dodatne prihode. Plata čuvara zakona bila je suviše mala da bi se živelo u izobilju.

Od kada je Hajk postao maršal u Takton Sitiju živeo je doista u izobilju, a Harvej Holand je u međuvremenu postao senator. On je, uostalom, obezbedio Hajku maršalsko mesto u Taktonu. Naravno novcem, velikom sumom novaca koja je poticala iz kuće „Matica“. Pčelinjak je već postojao kada je Hajk došao u grad ali nije ni ličio na ovaj raskošni trospratni hotel – javnu kuću! U međuvremenu je Sara Flin došla u grad i izgradila sadašnje velelepno zdanje na brežuljku. Maršal ni sam nije mogao da kaže kako je do svega toga došlo. Sve je išlo postupno i najzad su u sve bili umešani Holandovi prsti. Naravno u guvernerovo ime. Nekako u to vreme je Dejv Devis dobio izbore za guvernera. Tek kasnije je maršal saznao da su Sara Flin i Dejv Devis rođeni brat i sestra. Ona se zvala Flin po mužu od kojeg se razvela ili je bila udovica, to Hajk nije znao pouzdano. Nije ga, uostalom, ni zanimalo. U svakom slučaju mu je od tog vremena posao maršala pomalo sumnjiv. Nije bila u pitanju velika suma zbog koje maršal nije mogao da spava. Prosto, mrzeo je činjenicu da je kupljen. Hajk se nije zanosio, znao je da je kao čuvar zakona kupljen.

Hotel, pčelinjak je počeo da radi uz veliku pompu. Uostalom žena koje se prodaju bilo je oduvek i svuda, zbog čega onda ne i u Takton Sitiju. Međutim, nisu se prodavale devojke prinuđene na obavljanje ovog zanata. A da su tako devojke dospevale u kuću Sare Flin Hajk je odavno znao. Mućilo ga je da goni iz grada nesrećne seljake koji su dolazili po svoje kćeri da bi ih spasli iz ozloglašene kuće.

Tu su bili Sarini krvoločni psi, gomila plaćenih revolveraša koje je ona stalno gonila da rade. Imali su posla preko glave. Hajk je proklinjao svoju bespomoćnost u odnosu na te plaćene ubice. U Teksasu, međutim, nije mogao da nađe pomoć, baš nigde. Ceo je bio zaražen zlom i mitom.

– Dobar dan – kazao je maršal muklo i ustao. Gledali su jedan drugog u oči gotovo neprijateljski. Nisu se videli više od godinu dana. Još od vremena žestoke svađe kada je Hajk nazvao senatora profesionalnim podvođačem. Sada je pomislio da bi bilo bolje pokupiti prnje i napustiti grad odmah posle takvog sukobljavanja.

Senator spusti na pod kofer koji je imao u rukama. Glas mu je imao naredbodavni prizvuk koji je maršal mrzeo još iz vremena građanskog rata, kada je bio vojnik.

– U kući „Matica“ je velika gužva. Oni grubijani odjednom više ništa ne poštuju, a Sara je htela da puca na mene. Potrebna mi je tvoja pomoć Keli, to jest tvoja zaštita. I pomoć iz Fort Džeksona...

*

– Otkud znaš gde se senator sakrio? – želeo je Šejn da sazna od malog Enrika. Kepec je opet imao na licu onaj karakterističan lukavi osmeh.

– Motrio sam na pčelinjak, jer sam hteo da utvrdim šta je s mom sestrom.

– Vidi ti njega, a ja sam pomišljao da te to ne interesuje baš naročito.

Enriko sleže svojim mršavim ramenima. – Bilo je to još pre što sam saznao ono o senatoru i koferu s novcem.

– U redu – složio se Šejn. Pričaj dalje.

– Prisluškivao sam na prozoru koji je bio poluotvoren i čuo ih kako se svađaju.

– Koga si to čuo da se svađa?

– A koga bih mogao? – Enriko je odmahnuo glavom s očiglednim prezirom jer njegov novi partner nije znao baš ništa. – Naravno Saru Flin i senatora. Video sam pun kofer love. Bio je na pisaćem stolu – otvoren!

Kepec je gledao na Šejna s visine jer je znao toliko stvari o kojim gringo nije imao pojma. – Tada je Sara Flin htela da ustreliti senatora. Taj izgladnели petao je, međutim, bio brži.

– A dalje? – insistirao je Šejn. Pri tom se sapleo o jedan kamen koji je ležao na putu. – Kuda ~~ma~~ ti to vučeš?

– Ne znaš ništa i još si pri tom nestrpljiv, to mi se baš sviđa – rugao se Enriko.

– Ja ću te odmah... zapretio je čovek iz Sedme brigade.

– Samo udri gringo, to bi te od sada na dalje svaki put stajalo dodatnih deset odsto!

Stigli su do jedne uzvišice koja se nalazila van grada. Šejn je gledao oko sebe. Otkrio je nešto niže od mesta na kojem su stajali malu, oronulu kolibu, sklonu padu. Pogledao je Enrika upitno.

– Zar se ovde senator sakrio, u ovu olupinu?

– To je kuća veštice. Svi je izbegavaju. Naročito kada padne mrak.

– Kakve su to sad brbljarije? – brecnu se Šejn nestrpljivo.

– Pre nepune dve godine su u kolibi nađena dva leša dveju starijih žena. Kraj njih je visio obešen jedan momak. Već se usmrdeo i pacovi su ga načeli – Enriko je uživao u toj priči i pun očekivanja gledao u Sejna, pretpostavljajući da će videti na njegovom licu užasavanje i strah. Najзад je prekinuo groznu priču i promrsio ljutito: – Ti si gringo u stanju da svakom pokvariš zadovoljstvo. Zbog toga bi tvoj udeo trebalo da smanjim za još deset procenata, zar ne?

– Prestani konačno s tim besmislicama. Jesi li siguran da ćemo tamo dole u kolibi naći senatora?

– Video sam svojim očima kako ga je maršal Keli doveo ovamo zajedno sa koferom.

Šejn je nekoliko trenutaka posmatrao kolibu. Delovala je usamljeno i nenastanjeno.

– Ti mi ne veruješ, senjor? – rekao je Enriko uvređeno. – Trebalo je da potražim drugog partnera.

– To je, doista, trebalo da učiniš! – uzvрати mu Šejn kojem je kepec sve više išao na nerve.

– Sutra ujutro će blizu ovog mesta proći poštanska kočija i senator će se tu ukreći u nju. Čuo sam svojim ušima da su baš tako ugovorili. Osim toga je maršal poslao telegram u Fort Džekson i molio pomoć za senatora. Ako sve bude teklo kako su zamislili, trupa konjice treba da stigne još pre poštanske kočije.

Kepec bi mu verovatno još koješta ispričao da nije bilo usijanog olova koje se zarilo u pesak između njih dvojice.

– Zaklon! Enriko, beži u zaklon! – povika Šejn bacajući se na tle. Uvukao se između dva velika busena trave koji su ga bezmalo zaklonili. Pucnji odjeknuše ponovo. Videlo se da seva sa jedinog prozora na kolibi. Zabrinuto je tražio pogledom mladića.

Enriko se skupio kao crv i uvukao u jednu rupu u zemlji dovoljno veliku da sakrije njegovo majušno telo. Doviknuo je zlurado:

– Dakle, sumnjaš li i dalje, gringo?

Šta bi se na to uopšte moglo odgovoriti?

*

Pucnji su prestali. Šejn je otkrio usek u zemlji, neku vrstu plitkog kanala koji je koso vodio prema kolibi. Verovatno su ga kiše obrazovale. Prigušenim glasom rekao je kepecu:

– Ostani gde jesi, momče. – Onda je puzao duž zemljanog useka. Ništa se nije dogodilo. Kao da ga niko nije primetio. Šejnu pade na pamet da je zaboravio pitati Enrika da li je maršal ostao sa senatorom u onoj proklesoj kolibi veštica ili ga je samo smestio tamo i prepustio sudbini. Da je to znao sada bi bilo znatno drugačije. Razlika bi bila nemerljiva.

Već i sukobljavanje sa senatorom, ma kakav on u suštini bio, predstavlja problem. Međutim, pucati na zvezdonosca o tome tre-

ba promisliti dobro. Čak i u slučaju da nije ispravan i da ne vrši svoju dužnost, uvek bi na sudu imao na svojoj strani zakon. Već se privukao kolibi na desetak metara a ništa se nije dogodilo. Mislio je na Enrikove reči. Prema onome što je čuo od kepeca u tu igru je bio umešan i maršal, bio u kolibi ili ne.

U tom trenutku odjeknu pucanj tako iznenada da se Šejn trže. Bio je udubljen u razmišljanja o maršalu i o činjenici da tamo gde je maršal ni vešala ne mogu biti daleko. U prvom trenutku je pomislio da su meci namenjeni njemu, a onda je na brežuljku otkrio Enrika koji je poigravao kao Indijanci kada dozivaju kišu. Odmah zatim odjeknu još jedan pucanj...

– Prokleta budala! – promrsi čovek iz Sedme brigade. Naravno, nije mogao znati da je nesrećnog kepeca napala zmija zvečarka koja nikako nije mogla da ga zakači, kao srećom ni meci namenjeni njemu.

Šejn je već stigao do kolibe. Vododerina je koso skretala i završavala se iza kuće u jednoj udoljici. Skočio je svom snagom i našao se iza kolibe, izgrađene delimično od opeka načinjenih od blata. Jedan deo je bio polomljen i obrazovao rupu u zidu. Na drugoj strani kolibe, ispred prozora bez okna stajao je čovek, senator Holand. Držao je „vinčesterku“ u ruci i upravo povlačio obarač. Čuo ga je kako psuje i odahnuo s olakšanjem. Bio je to znak da je opet promašio Enrika. Od maršala ni traga. Znači imaće posla samo sa Holandom, što je, naravno, olakšavalo stvar. Potražio je pogledom najslabije mesto u zidu kraj već stvorenog otvora i snažno udario nogom. Kao ispaljen iz topa našao se u sredini kolibe pre nego što je Holand shvatio šta mu se iza leđa dešava. A kada je osetio da nije sam, okrenuo se brže od belouške kojoj je neko stao na rep. Šejn je međutim za odlučujući deo sekunde bio brži. U jednom skoku se stvorio uz njega i odgurnuo cev puške u stranu. „Vinčesterka“ je, istina, opalila ali se metak zario negde u zemljani pod.

– Bacite je, senatore! – naredio je Šejn, držeći cev svog „remingtona“ Holandu ispod brade. Na taj način ga je primorao da podigne glavu.

– Zbog toga ćete visiti! – uzviknuo je senator besno. Kao da je gubio vazduh, gušio se. Izvukao mu je revolver iz futrole, a onda ga tek oslobodio pritiska „remingtonove“ cevi.

– Znate, ser – iscerio se Šejn – ovu kolibu nazivaju kuća veštica. Zar niste znali? Prokleta je, kako pričaju.

Harvej Holand se izbuljio.

– Ko ste vi? – Holand je poznavao većinu revolveraša koji su radili za Saru. Neke od njih je sam plaćao, to jest podmićivao. Ovog čoveka, međutim, nije još video.

– Gde je kofer s novcem? – pitao je čovek iz Sedme brigade ne odgovorivši na senatorovo pitanje.

Senator sa svoje strane takođe nije reagovao na Šejnovo pitanje. Smejao se resko, histerično. Najzad je počeo da preti. – Za nekoliko sati će ovamo stići vojska pozvana iz Ford Džeksona. Svi ćete biti obešeni!

– Gde je kofer, pitao sam? – insistirao je Šejn.

Senator se iscerio i pokazao u ugao kolibe. Tamo je stajao kofer. Međutim Šejn nije mogao da odagna neko neprijatno predosećanje. Otvorio je kofer. Bio je prazan!

– Prokletstvo! – kleo je čovek iz Sedme brigade.

Iza njegovih leđa se stvorio Enriko i vikao:

– Brzo, senjor. Kofer ovamo, dajte ga kroz prozor. Eno ih, dolaze!

*

Šejn odgurnu u stranu senatora koji se i dalje podrugljivo smejao i pogleda prema proplanku. Kepec je bio u pravu. Išli su prema kolibi. Bila su bar deseterica. Među njima naravno Džek Sanders i Bil Garet.

Čovek iz Sedme brigade dokopa senatora za mišicu i pritisnu ga uz zid.

– Gde ste smuvali novac?

– Zar novac nije tu? – upitao je Enriko s nevericom. Gledao je svog partnera podozrivo kao da mu ne veruje. Još manje će mu verovati revolveraši, znao je to. Isto tako je znao na šta su sve ti momci spremni kada je u pitanju dobar plen.

– Moramo da pobegnemo odavde, Enriko – kazao je. Za trenutak je oklevao gledajući senatora, a onda doneo odluku – prepustiće ga revolverašima. No tada mu pade na pamet da bi Holand, podmukli pas mogao da ih navuče na tanak led i da ih obmane da je on, Šejn pokupio novac. Pri tome bi oni naravno videli da je kofer prazan.

– Evo ih, već stižu! – prosikta Enriko.

– Hajde, povešćemo senatora. Njega i prazan kofer – došapnu mu Šejn. – Idi uzmi revolver i „vinčesterku“.

Holand nije pokazivao nameru da se brani ili odupire. Verovatno mu nije baš bilo toplo oko srca pri pomisli da bi mogao pasti u ruke onim revolverašima.

Sva trojica su se provukla kroz rupu u zidu i našla se iza kolibe, rupu koju je nekoliko minuta ranije Šejn načinio u zidu. Već su se čuli glasovi revolveraša. Šejn dokopa Holanda za mišicu. Tako su trčali uz strminu koja se završavala žbunjem. Tu su našli zaklon. Pred njima se nalazio put kojim je išla poštanska kočija. Tu je, daleko Holand trebalo da uđe u kočiju i ode iz grada. Tako bi tajno i mirno izneo novac i nestao. Za ostalo bi se pobrinuo eskadron konjice iz Fort Džeksona. Sve to po nalogu guvernera Teksasa. Konjica je, bez obzira na stepen okorelosti, ipak revolverašima tipa Džeka Sandersa uterivala strah u kosti.

Šejn pogleda iskosa Enrika i upita ga:

– Da te čujem sada pametnjakoviću, i još pri to rođeni detektivu. Možeš li mi sada otkriti gde je on sakrio novac. – Pri tome je pokazao na senatora Holanda.

Kepec je neko vreme razmišljao, a onda kazao gnevno:

– Verovatno je izvukao novac iz prokletog kofera i zakopao ga, a ti si naseo na taj jeftini trik!

– Jedno ti se ipak mora priznati mali smrdljivče – promrsio je Šejn tobož gnevno. – Mnogo štošta ti je nedostaje, ali drskosti imaš na pretek. Trebalo bi te doista položiti preko kolena i od tebe načiniti razumnu osobu.

Enriko je gnevno i prkosno stegao usne, a Šejn se obratio senatoru.

– Idemo sada nazad u grad. Za to vreme možete mirno razmisliti. Ili ćete vratiti novac ili ću vas predati Sarinim plaćenim ubicama. Šta bi oni od vas uradili toga se i sami možete dosetiti. Tada se u daljini pojavi jedan jedini jahač koji se približavao prilično brzo. Kada se približio dovoljno, Šejn je prepoznao maršala Hajka Kelija.

IV

Maršal je zaustavio konja i posmatrao ih s krajnjom ravnodušnošću. Najzad mu se pogled zadržao duže na Šejnu. Kazao je samo:

– Gle, gle novo lice u našem prijatnom gradiću.

– Tip upravo stvoren za konopac, maršale – počeo je da govori senator svojim piskavim, meketavim glasom, očigledno ohrabren raspletom situacije. Hajk Keli je posmatrao senatora s gađenjem. Šejnu to, naravno, nije promaklo. Nešto između senatora i maršala ne funkcionise, da se ne podnose, to bi mogao da primeti i slepac. Bilo je to saznanje koje je moglo da koristi. Zbog toga je pogledao maršala pravo u oči i kazao:

– Zovem se Šejn, maršale. Ne pripadam momčadi Sare Flin ako ste to slučajno prepostavljali.

Izraz Kelijevog lica se nije menjao, samo su mu oči postale budne i podozrive. Pokazao je rukom na Holanda.

– Senator zahteva da budete obešeni. Šta mislite o tome?

– Ništa naročito – uzvratilo je Šejn. – Da li vas to čudi?

Prvi put se na licu čuvara zakona pojavilo nešto što bi moglo ličiti na osmeh, ali se iza njega krila neizmerna hladnoća. Bilo je jasno da je maršal i te kako žilav zalogaj, mada nije delovao nesimpatično. Čak se Šejnu činilo da će najbolje izaći na kraj sa maršalom ako bude otvorio karte i spustio ih na sto. Kako sada stvari stoje, situacija se nije mogla naročito pogoršati.

– Hteo sam novac iz kofera mister Holanda, maršale. Ne za sebe nego da ga smestim na sigurno mesto, jer su vukovi Sare Flin bacili oko na njega.

– Fini mlad čovek koji izuzetno misli i radi časno. Baš lepo – govorio je maršal sarkastično. Bilo je jasno da Šejnu ne veruje ni reč.

– Možete verovati što vam je volja, maršale, ali ja sam rekao istinu.

– Znam celu istinu i samo istinu, tako vam bog pomogao. Zar ne, amigo?

Enrikovo zadovoljstvo ovakvim razgovorom bilo je veoma ograničeno a maršal, osoba koju valja uvažavati, zadavala mu je strah.

– Daj maršalu „vinčesterku“ i revolver mister Holanda, Enriko.

Hajk Keli prihvati oružje i osmotri ga. – Iz puške je pucano – zaključujući čuvar zakona, ali je to Šejn shvatio pre kao pitanje.

– Tačno, maršale. Mister Holand se osetio ometenim u svom miru videći nas da nailazimo. Pucao je na nas ali je srećom, promašio.

Maršal pruži Holandu revolver, a „vinčesterku“ zadrža jer mu je i pripadala. Mrzovoljno je promrsio: – Nisam vam za to dao pušku, Harvi. Ova dvojica vam nisu učinila ništa.

Senator je mračno posmatrao maršala ali nije rekao ni reč. Tek posle nekog vremena je prosiktao: – Hteli su novac. To, uostalom, nisu ni porekli. Sigurno bi me, da su ga se dokopali, ustrelili hladnokrvno.

– Naročito ovaj kepec ovde – nasmejao se čuvar zakona podrugljivo, bacivši pogled na Enrika.

Šejn zazvižda glasno i pokaza mimo senatora Holanda. Maršal procedi kletvu. Revolveraši Sare Flin nailazili su u širokom frontu, uz obronak. Držali su puške i revolvare u rukama.

– Cenim da će biti nevolje, šefe! – prošaputao je Šejn. – Istina, ne znam kako stojite sa tom bratijom, ali ako bude potrebno možete računati sa mnom.

Čuvar zakona je žmirkajući budno pratio dolazak revolveraša. – O kej, mister – rekao je. – Lepo od vas. Međutim, dvojica protiv desetorice to je račun koji se nikako ne slaže.

Keli je, naravno, bio u pravu. Sa Holandom se nije moglo računati što se na njemu i videlo. On bi u najboljem slučaju pucao iza dobrog zaklona kao što je koliba i to na protivnika kakav je Enriko. Najbolje ipak u metu koja ne predstavlja baš nikakvu opasnost.

– Pre nego što počne igranka, maršale, gde je sada, doista, taj novac?

Hajk Keli odmeri Šejna podrugljivo. – U banci, u trezoru smešten na sigurnom.

Čoveku iz Sedme brigade je bilo jasno da ga čuvar zakona ni za dlaku ne smatra boljim od momaka koji su prilazili. No Keli je u ovakvoj situaciji prihvatao svaku pomoć, pa i Šejnovu.

To sa praznim koferom i novcem pohranjenim u banku nije bio prljavi trik. A senator kao mamac za ubice u kući veštica bilo je skoro genijalno. Maršalov ugled u Šejnovim očima silno se povećao. To nije bio primitivni seoski čuvar zakona kao što se možda zuckalo o njemu. Naprotiv, bio je izrazito oštrouman i s njim se moglo računati. Šejn se, istina, u ovom času pitao da nije i sam bio zainteresovan za novac. Verovatno je i do njega stigla priča da se kuća „Matica“ nalazi pred raspadom i da svako kidiše na ono što može još da ugrabi. Do sada je tih javnih kuća bila izvor bar polovine državnih prihoda. Iz njih je guverner uzimao novac da bi finansirao svoj izbor i plaćao momke. No sada je cela stvar bila po-

kvarena. Senator je još jedino računao na vojsku iz Fort Džeksona da bi mogao da zajedno s novcem umakne iz Takton Sitija.

U tom računu je Sara Flin postala vredna – nuli. U svakom slučaju dok ne stignu plavokaputaši iz Fort Džeksona vukovi iz javne kuće gospodariće gradom.

Stigli su. Prvi su se zaustavili Džek Sanders i Bil Garet, a za njima odmah i ostali. Cerili su se ili pokazivali preteća lica. U svakom slučaju za njih nije bilo uzmaka.

– Lovu na sunce, maršale pa ćemo vas ostaviti u životu – prvi se oglasio Sanders.

Ledeni breg je u odnosu na hladno maršalovo lice bio dobar izvor toplote.

– Za najviše tri sata plavokaputaši će biti u gradu – saopštio je Keli muklo. Teško se moglo otkriti da je ipak bio nervozan. – Dakle, savetujem vam da nestanete iz grada. – Kelijevo lice kao da je bilo istesano od drveta.

– Ne mislite valjda ozbiljno da nas možete zastrašiti, maršale? – doviknuo je Garet. – U ovom trenutku su naši prsti na obaračima, što je i vama jasno. A sada ću vam dati savet koji bi trebalo da poslušate ako vam je život mio. Dajte nam novac i mi ćemo nestati...

U tom trenutku odjeknuo je zov trube...

*

Bila je to trupa od dvadeset vojnika na čijem je čelu jahao major. U svakom slučaju preterano, jer bi za ovakav zadatak i poručnik bio dovoljan. Međutim, major Džeri Vin je iskoristio ovu priliku da umakne jednoličnoj svakodnevici Fort Džeksona. Trupa je baš prelazila oštru okuku na putu poštanske kočije. Videli su ispred sebe gomilu ljudi i major je naložio:

– Trubaču, svirajte znak!

Major Vin nije situaciju uzimao ozbiljno, jer nije ni znao o čemu se radi. Komanda i trubljenje su ga samo zabavljali. Međutim, njegovi ljudi su na signal trube počeli da galopiraju kao da kreću u napad.

Zahvaljujući tome jedan obračun je okončan, a da nije ni počeo.

Major Vin je opazio čoveka sa maršalskom zvezdom na grudima i priterao svog konja do njega.

– Šta se ovde zbiva, maršale?

Hajk Keli je gledao majora kao da pred sobom ima sablast. Odkud iznenada ovi plavokaputaši? Hajk, naime, nije uopšte poslao telegram u Fort Džekson kao što je to zahtevao od njega senator. No, kako život ponekad ume da se poigrava, ovaj odred konjice se upravo nalazio na vežbi. Povod da jedinicu dovede u Takton Siti bio je lične prirode, i suvereno pravo majora Vina. Naravno vojnici nisu imali pojma da ih ovde u gradu željno očekuju, bolje rečeno očekuje ih senator Holand.

Čuvar zakona je bio doista čovek koji brzo misli. Pojava vojske predstavljala je čistu slučajnost što mu je u magnovenju bilo jasno. Međutim, Keli je želeo da tu slučajnost okrene u svoju korist, pre nego što ostali otkriju šta se ovde zapravo zbiva. No, nije smeo da

smetne s uma da će plavokaputaši ranije ili kasnije napustiti grad, a da će Sarini revolveraši ostati u njemu. Uostalom, nisu učinili još ništa zbog čega bi ih trebalo obesiti.

– Sve je u redu, majore – kazao je maršal da bi smirio situaciju. Džek Sanders i Bil Garet su shvatili opominjuće poglede čuvara zakona i razvukli usta.

– Nalazimo se na terenskoj vežbi – obavestio je major Vin maršala. Odmorićemo se nekoliko sati. Konji se moraju oporaviti.

Hajk Keli se zadovoljno smeškao. Momci će se sručiti na hotel „Maticu“ kao što je, uostalom, uvek i bivalo. Major će biti u Sarinim odajama kako to već odgovara njegovom rang, iako je tamo bilo i lepših i mlađih devojaka. Uostalom, u poređenju sa Fort Džeksonom, javna kuća u Takton Sitiju je bila sedmo nebo u kojem su devojke umele da vojniku učine život vrednim življenja.

Džek Sanders i Bil Garet su izmenjali poglede. Čudili su se tome što je maršal ponudio lulu mira ali su iskoristili svoju šansu. Bil Garet mahnu maršalu rukom i doviknu:

– Hej, maršale, videćemo se kasnije! Okrenuo se i pošao niz obronak praćen ostalim momcima. Na to se oglasi senator svojim meketavim glasom.

– Stojte, vi lupeži jedni! – Onda se obratio majoru. – Ja sam senator Holand, majore. Ja sam taj koji vas je pozvao da dođete sa svojim ljudima. Naređujem vam da one momke tamo pohapsite!

Major Džeri Vin je posmatrao Holanda s visine.

– Mene niko nije pozvao, ser. Da se to jednom za svagda utvrdi!

Ovaj tip tvrdi da je senator, razmišljao je Vin, znajući da njegove reči nisu baš bile ljubazne. Ako je doista to što tvrdi, onda treba ipak biti oprezan. Ti prokleti političari...!

Major je upitno pogledao čuvara zakona. Ovaj je promrmeljao nešto nerazgovetno. Nešto mu očigledno nije odgovaralo. Šejn je posmatrao maršala i po drugi put ozbiljno posumnjao da se i čuvar zakona ustremio na novac koji potiče iz javne kuće.

– Tačno, on je senator Holand, potvrdio je maršal bez oduševljenja.

Major zatim pokaza na ljude koji su se uputili prema kolibi. – A oni tamo, maršale?

Keli prostreli senatora ljutitim pogledom a onda odgovori. – To su ljudi iz kuće „Matica“, ser. Čuvari u službi gospođe Sare Flin.

– I njih treba da uhapsimo? – upitao je major iznenađeno.

Hajk Keli se okrenuo tako da ga senator nije mogao videti a onda se kucnuo po čelu. Bio je to znak koji se mogao razumeti u svakom delu sveta bez znanja jezika.

– Bojim se da senator pogrešno vidi činjenice, – kazao je Keli podrugljivo. – Mislim da je slučajno čuo deo nekog razgovora i loše ga shvatio.

– Loše interpretirao, zar ne? – promrsio je major prihvatajući igru čuvara zakona. Taj senator je inače bio majoru krajnje nesimpatičan a osim toga su njegove želje ometale majora da provede nekoliko sati u kući Sare Flin.

– Senatru je naplatio račune u kući Sare Flin – kazao je maršal

sasvim otvoreno, što je nateralo Holanda da se znoji od neugodnosti.

Major je odmahivao glavom. – Naplatio račune? Ne shvatam vas najbolje, maršale.

– Prilično je jednostavno, ser. Vlasnica hotela „Matica“, ukoliko to već ne znate, jeste Sara Flin. A ona je rođena sestra našeg guvernera. Ne znam to baš sasvim pouzdano, ali senator nailazi s vremenom na vreme da pokupi novac kod gospođe Flin. Dakle pretpostavljam da je guverner uložio novac u hotel.

Major je razrogačio oči i gledao svog sagovornika s nevericom.

– Zar u javnu kuću? – Vin je upotrebio pravi izraz koji je inače najčešće zamenjivan nazivom hotel.

– To tako, uostalom izgleda – objasnio je čuvar zakona suvo. Holand se ponovo obratio majoru.

– Zahtevam vašu punu podršku, majore. U guvernerovo ime, naravno, jer ovde zastupam njegove interese.

Džeri Vinu se sve pobrkalo u glavi. Pogledao je maršala i promrsio: – Šta sad ovo treba da znači?

Keli je bio pripremljen na sve pa je počeo da objašnjava majoru:

– Nisam nameravao da o tome govorim, ali kad senator to hoće, u redu! Zahtevam da ga povučete iz zvanične funkcije i predate javnom tužiocu. Naravno u guvernerovo ime kojeg sam odavno obavestio šta se zbiva.

Vin je sada bio još smušeniji ako je to uopšte bilo moguće.

– Sada tek ne shvatam ništa.

– Sasvim je jednostavno, ser. Ono što je nameravao Holand jeste grabljenje na gore. On sam je ukrao novac koji je trebalo da u guvernerovo ime preuzme od Sare Flin. Hteo je s tim novcem da tiho i tajno umakne. Verovatno preko u Meksiko. Isplatilo bi se, uostalom. Radi se, naime, o 200.000 dolara. Međutim, ljudi Sare Flin su uz moju pomoć osujetili njegove planove.

Senator je gledao maršala zbunjeno. Hteo je da kaže nešto. Ne da kaže nego da dovikne, vrišti ali mu je preko usana prelazilo samo krkljanje...

*

Te večeri je grad Takton Siti pružao gotovo uobičajenu sliku. Uz jedan jedini izuzetak, zatvor u sklopu kancelarije maršala Kelija u tom trenutku imao je jednog jedinog gosta – senatora Holanda. Radilo se o starim računima između ove dvojice koji je ovde počeo da se poravnava, ali to nije moglo da traje u nedogled. Maršal je toga bio svestan. I Harvej Holand je to naravno znao, ali iza rešetaka Kelijeveog zatvora to mu baš nije bila naročita uteha.

– I kako po tvom mišljenju ovaj cirkus treba da se okonča? – pitao je senator ljutito. Hajk Keli je ispred rešetaka i posmatrao je Holanda kao šarenu pticu koja mu je uletela u krletku.

– Znam, ti računaš sa guvernerom. Znam osim toga da će se tvoja očekivanja obistiniti, Harvej. No do tada ću ja odavno odmagliti.

– Zajedno sa 200.000 dolara – procedi Holand. – Tamo preko u Meksiku će te uhvatiti i obesiti, budi siguran.

Maršal se osmehnuo. – Baš je dirljivo koliko brineš za mene.

Sa Kelijevog lica nestade osmeha kada je ugledao Šejna u pratnji dvojice vojnika. Upravo su prilazili vratima. Odmah je naslutio da će biti nevolja. Palo mu je na pamet da je učinio veliku grešku puštajući Šejna da se slobodno kreće. Tipovi kakav je on uvek rade stvari koje se ne očekuju i na koje se ne računa.

– Halo! – uzviknuo je maršal i udaljio se od ćelije prema kancelariji. Gledao je Šejna i čekao, ne znajući ni sam šta.

– Halo, maršale. Šalje nas major. Trebalo bi da stavimo novac na sigurno mesto, jer će Holand učiniti sve da ga se dokopa.

To je bio udarac, čak veoma žestok. Keli je video da će celu ovu gužvu verovatno platiti sopstvenom kožom. Osetio je kako mu se želudac grči, a Šejnov podrugljiv osmeh otkrivao mu je da je to kople uspelo da ga prozre. Pozadi u dvorištu stajao je osedlan konj natovaren svim onim što je potrebno za dug i naporan put. Pribrao se i klimnuo potvrdno glavom.

– O kej mister Šejn, novac je smešten u trezor banke. – Izvukao je iz džepa časovnik i pogledao, a onda sa žaljenjem nabrao obrve. – Na žalost prekasno je, prijatelji. Banka je upravo zatvorena. Dođite sutra ujutro pa ćemo otići po novac. Ja ću biti zadovoljan da se oslobodim odgovornosti.

Bio je to impresivan nastup, pa bi Keli u svakom pozorištu tako odigranom scenom pobrao aplauz.

– Mora da ste se prevarili, šefe. – Šejn se smešio ali njegov pogled nije učestvovao u tome. Bio je budan i hladan. – Novac ste naime još pre jednog sata podigli iz banke.

Dva vojnika su se očigledno bavljala odlično, slušajući ovaj razgovor. Bilo je to neka vrsta igre mačke i miša; nešto neuporedivo uzbudljivije od svakodnevnog života u kasarni i besmislenih egzercira.

Jedini kojeg to ni malo nije bavljalo bio je maršal Keli. Nemo je piljio u Šejna uzalud tražeći reči koje bi mu mogle pomoći da se izvuče iz ove opasne situacije. Međutim, nije bilo ničega što bi mu pomoglo pa su Kelijevo čelo počele da rose krupne graške znoja.

– Dakle, gde je novac? – pitao je čovek iz Sedme brigade hladno i strogo. Iako nije bilo neprijateljstva u tonu i držanju, Keli bi ga mogao hladnokrvno ubiti za ono što mu je Šejn priredio. Znao je da taj pridošlica stoji iza svega. Iznenaden slušao je Šejnovu priču.

– Treba ceniti to što ste već postupili krajnje predostrožno. Major namerava još danas, uprkos kasnim satima taj veliki novac pod zaštitom svojih vojnika bezbedno da dopremi u Fort Džekson. Šta će dalje biti s novcem odlučivaće guverner lično. Dobro je da se stvar reši na taj način jer vas lično rasterećuje, što će vas sigurno obradovati!

Kakav prljavi trik! Maršal bi mogao Šejnu da zavrne šiju golim rukama jer je kipeo od nemoćnog gneva. Bez reči se uputio u prostoriju u kojoj se nalazio njegov krevet i prtljag spreman za put koji mu više neće biti potreban. Među prtljagom su bile i dve lane-

ne vreće sa silnim novcem od kojeg se morao oprostiti. Nekoliko sekundi se Keli borio sa samim sobom. Ne, da nije bilo plavokapu-taša potegao bi na Šejna, iako je slutio da je ovaj brži.

Kada se Keli vratio u kancelariju noseći dva lanena džaka s novcem, Šejn mu reče:

– Time ste se rešili i odgovornosti i briga, maršale.

Keli je bacio džakove s novcem Šejnu pred noge. Gotovo da nije čuo ono što mu je Šejn saopštio:

– Da ne zaboravim telegrafsku naredbu guvernera Devisa. Treba odmah pustiti senatora Holanda na slobodu. On će preuzeti novac i pod vojnom pratnjom otići u Fort Džekson.

V

Sat kasnije je konjički odred od šest vojnika pod komandom narednika Hopkinsa napustio grad vodeći senatora Holanda i prateći novac koji su sakupile vredne pčele Sare Flin. Major Vin je odlučio da sa ostalim delom svojih ljudi ostane u gradu. Bilo je to Sarino delo. Strahovala je da će njeni revolveraši nastaviti već započetu pobunu.

Šejn se povukao u sobu i razmišljao o svom sadašnjem položaju, nalazeći duhovnu podršku u flaši viskija koju je poneo sobom. Kada je već razmotrio u mislima situaciju i sagledao svoj položaj krenuo je u poteru za Džekom Sandersom, Bilom Garetom i njihovim prijateljima. U hotelu „Matica“ je bilo mnogih lica na kojim se čitao poziv na zabavu. Međutim, od revolveraša koje je tražio ni traga. Obilaskom ostalih lokala u gradu situacija je bila još jasnija. Nisu bili u Takton Sitiju.

U maršalskoj kancelariji je gorela lampa. Posle dugog kucanja čuvar zakona otvori ulazna vrata.

– Vi? – promrsi Keli s nevericom. Gledao je Šejna kao da pred sobom ima neman iz prastarih vremena.

– Sedlajte svog konja i požurite, maršale. Prokletstvo!

Čuvar zakona se međutim nije ni pomakao. Čutke i namrgođeno je gledao Šejna kao da mu je ovaj oteo ženu ili u poslednjem trenutku pokvario venčanje. Istina je da mu je učinjeno i gore od toga, jer mu je onemogućeno da se dokopa 200 hiljada dolara i da lepo i lagano živi preko u Meksiku.

– Trebalo bi da mislite upravo na onih 200 hiljada dolara, Keli – primetio je Šejn suvo – taj novac je u pitanju. Cela banda je nestala iz grada, najmanje deset do dvanaest ubica protiv šest bezazlenih vojnika, koji nemaju pojma da će biti likvidirani!

– I Harvej Holand – procedi Keli dalje namrgođen. – Njega ste zaboravili, Šejn.

Doista na njega do ovog trenutka nije ni pomislio. Izgledao mu je i sada manje važna ličnost, budući da se radilo o životu mladih, čestitih vojnika, a njih se prljava igra koja se odigravala uopšte nije ticala.

– Neka vrug nosi Harveja Holanda – promrsio je čovek iz Sedme brigade. – Ovde se radi o ...

Maršal nestrpljivo odmahnu rukom.

– Nemojte držati propoved, čoveče. Jasno mi je i samom o čemu se radi. To sam i pretpostavljao ali ste vi bili vraški pametniji od mene.

Keli je na neki način bio u pravu. Međutim nije on savetovao majoru Vinu da novac šalje uz takvo smešno slabo obezbeđenje u Fort Džekson. Morao je da krene i on sa celim eskadronom. Možda bi se u tom slučaju razbojnici predomislili...

– O keaj, dakle krenimo. No, nas smo samo dvojica. Jeste li i o tome razmišljali, Šejn? Osim toga treba još jedno pitanje da raščistimo, amigo!

Šejn je posmatrao maršala mirno, ne trepnuvši.

– Znam na šta ciljate, Keli. Treba da odlučimo sada šta će biti sa tolikim novcem ukoliko ga se mimo svih očekivanja ipak dokopamo? To ste mislili, maršale, zar ne? Ili ne možete da podnesete da nedužni vojnici stradaju, ili vam je samo stalo da se dokopate bogate lovine?

– Trebalo je da postanete propovednik, hombre! – kazao je maršal podrugljivo. – Zar me smatrate tolikom budalom da ću izneti svoju kožu na pijacu ni za šta, tek tako?

– To ne, nikako! – uzvratio je Šejn. – Do sada sam vas smatrao za pristojnog čoveka koji ume da razluči dobro od zla, pravedno od nepravednog i da nepravdu jednostavno ne može da podnese. Rekavši to krenuo je odlučno prema vratima. Pratio ga je Kelijev mračan pogled...

*

Sam Hopkins je bio stari, iskusni niži oficir i veoma zagrejan za sva zadovoljstva koja je nudila kuća „Matica“, kao uostalom i njegov pretpostavljeni, major Vin. Zbog toga je Vinovo naređenje da bez odlaganja krene odmah i prati Holanda i novac do Fort Džeksona, došlo kao grom iz vedrog neba.

Narednik je bio loše volje, kao uostalom i ljudi koji su morali da jašu s njim. No naređenje je naređenje!

Hopkins je samo mogao da psuje i proklinje, što je uostalom i činio. Nije se imalo kud, krenuli su. Raspoloženje je svima bilo na nuli. Senatora su mrzeli kao kugu, jer su njemu pripisivali svu krivicu za ovu nevolju. Optužba nije bila baš neosnovana. Harvej Holland se u Takton Sitiju nije više osećao bezbednim. Zbog toga je izdejstvovao polazak u vojno utvrđenje. Znao je da čim se vojnici budu podnapili i povukli kod devojaka u sobe, od zaštite neće biti više ništa. Osim toga, tu je bila i opasna Sara koja je već jednom pokušala da ga ustreli. Ko mu garantuje da to neće pokušati još jednom?

Kada je mala grupa od šest vojnika napustila grad, narednik baci pogled prema nebu. Mrak je već počeo da se spušta. Morao je da požuruje svoje ljude. Jedan od njih se pobunio:

– Čemu tolika žurba, naredniče. Ako nastavimo ovim tempom konji će već na pola puta posustati.

Naravno da je vojnik bio u pravu, ali je narednik samo promrmljao da drži jezik za zubima. Od čega je Hopkins strahovao to nije smeo ni da pominje. Kakvog uopšte smisla ima uznemiravati ove mlade momke unapred. Svi do jednog su nosili plave uniforme tek pola godine i bili bez ikakvog iskustva.

Posle tri sata je izašao mesec i svojom srebrnastom, avetinjskom svetlošću obasjao krajolik. Jahali su uzanom, neravnom stazom uzbrdo. Na čelu kolone stajao je Hopkins a iza njega Holand. Onda je nastala paklena pucnjavá, iznenada, bez ikakve najave. Usijano olovo je sipalo sa dve strane. Pućali su skriveni iza stena s leve i sa desne strane puta.

Dva vojnika su bila izbaćena iz sedla. Jedan je ostao da leži zgrčen i nepomičan, a drugi je ječeći pokušavao da nađe zaklon. Narednik je slušao zviždanje metaka ali ga to nije iznenadilo. Sve vreme je upravo od toga strahovao. Nagnuo se na stranu, izvukao noge iz uzengija i pustio se na zemlju. Pri padu je izvukao karabin iz futrole.

Harvej Holand je za trenutak ostao bez daha. Konj pod njim je bio pogođen i srućio se. Holand je uspeo da se izvuće i uvuće u jedno udubljenje na ivici puta.

Još uvek su praćali meci, ali je žestina vatre bila znatno manja.

– Je li novac uz vas? – pitao je narednik.

Senator je oklevao nekoliko trenutaka a onda rekao šapatom:

– Žao mi je, ali se sve odigralo tako neočekivano i brzo...

Pucnjava je prestala. Samo su se čuli jauci ranjenika. Mesec je i dalje svetleo miroljubivo, prikazujući sada razbojište. Hopkins pogleda u pravcu Holandovog konja. Bio je mrtav. Mogao je da vidi vreće s novcem pričvršćene za sedlo. Bile su udaljene četiri-pet koraka, ali poći po njih bilo je isto što i ispaliti samom sebi metak u glavu. Bilo mu je jasno da novac leži kao na poslužavniku. Nije znao sa koliko protivnika ima posla ali ih je sigurno bilo mnogo. Pućali su s obe strane. Po paljbi je kao iskusan vojnik zaključio da ih je moralo biti bar deset. A njemu, Hopkinsu su preostala još samo tri žutokljunca. Tek sa Harvejem Holandom narednik nije mogao da računa.

Zaćuo se nećiji glas iza stena:

– Hej, prekid vatre!

Hopkins promrsi kletvu, jer mu drugo ništa nije preostajalo. Lupeži su hteli novac u to nije bilo sumnje. Hopkins nije hteo da besmisleno izgubi glavu. Tih 200 hiljada dolara uostalom nisu bili njegovi.

– Slažem se – odgovorio je.

– Bez trikova, upozoravam vas! Posle toga su se čuli koraci i tamna prilika se pojavila između kamenih blokova. Preko lica je imao maramu, a revolver je držao spreman u ruci.

– Ko je pregovarać s vaše strane?

Mućak, pomisli narednik. Ovi lupeži su garantovano znali sve. Onda se setio Holanda. Moćda misle da komande izdaje senator.

Narednik spusti karabin na zemlju i poće da mlati praznim rukama iznad glave.

Maskirani čovek se nasmejao. Hopkinsu se učinilo da je promenio glas, ili je to bilo zbog marama preko lica.

– Imate sreće, mi danas imamo popustljiv dan, pa ćemo vas ostaviti u životu.

– O kej. Treba li da kažem hvala ili da uzvikujem od sreće? – pitao je gnevno narednik.

– Lovu! – zagrme razbojnik. – Idi po vreće i dobaci mi ih.

– Biće učinjeno! – kazao je Hopkins žučno. Istina, to nije bio njegov novac, ali ga je veoma razgnevalo što su ga ovi kojoti držali u rukama. Osim toga, osećao se i odgovornim za ovaj prokleti novac. Sa obe strane puta se pojaviše ljudi, svi do jednog pokrivenih lica. Narednik je procenio da ih je više od deset.

Psujući, narednik pođe prema mrtvom Holandovom konju i skide vreće sa sedla. U istom deliću sekunde zazvižda metak. I pored najbolje volje nije mogao da proceni odakle dolazi. Samo je video kako maskiranog pregovarača obara na tle. Narednik Hopkins se baci na put...

*

Sara je penjala stepenicama u veliki salon i još sa pola puta pljesnula rukama. – Moje dame!

Devojke su se zakikotale. To su činile uvek kada bi im se Sara obratila sa: – Moje dame! Verovatno su znale i zbog čega se smeju.

Vlasnica javne kuće nije obraćala pažnju na to. Pogledala je oko sebe i otkrila tri nova lica. Prišla je jednoj od njih i dodirнула je: – Kako se ti zoveš?

– Loreta.

To baš nije zvučalo dobro. Posmatrala je lepu devojku s plavom pletenicom i znala da bi ona mogla da donese njenoj kući čitavo bogatstvo. No Sara je u njenim očima otkrila odbojnost i želju za pobunom. Obratila se Dori koja bi da je u vojsci imala bar čin narednika. Bila je već dugo u zanatu i on joj je činio zadovoljstvo.

– Šta je sa ovom malom, Dora? – pitala je tiho.

Dora je bila raskošna, malo prekipela crnka sa istaknutim ravnim širokim ramenima. Tu krojačica nije dodavala ništa, bila su prava, kao što je uostalom na njoj sve bilo pravo. Razvukla je usta i kazala:

– Jedna nova, gospođo Sara. Mislim da je Džek Sanders dovukao. Mala još nije osetila ukus pravog posla, pa ga neće. No vojnici će joj pokazati to na pravi način. – Rekavši to, Dora se nasmejala od srca.

– Radije ću se ubiti! – viknula je Loreta uzbuđeno.

Jedna devojka se probila napred i stala pred Saru. Grube, ispucale ruke govorile su da dolazi sa farme. Uprkos lepoti, delovala je pomalo grubo.

– Mene nećete načiniti kurvom gospođo, mene ne! Ako treba ubiću onog koga mi budete odredili.

Neke od prisutnih devojaka počese da se smeju. Druge su gledale sažaljivo ovu seosku devojku i sećale se svojih prvih dana u ovoj

kući. Tada su i one mislile slično, ali nijedna se nije ni ubila, niti ubila nekog od posetilaca. Ova devojka, međutim, delovala je kao neko ko bi bio u stanju da ostvari pretnju.

– Kako se zoveš? – pitala je Sara mirno.

Gledale su se pravo u oči i devojka odgovori: – Loreta mi je ime. Kao sledeću ubila bih vas, gospođo, u to se kunem.

Odjednom je u salonu zavládala grobna tišina.

Izraz lica Sare Flin je bio ukočen, nalik na masku. Ranije, kada bi joj neka od ovih malih beštija kako ih je nazivala, zagorćavala život tada bi... Odjednom se setila da je major tu, prisutan u njenom hotelu koji ne bi trebalo da izađe na loš glas, da se sazna način na koji se snabdevao novim, mladim devojkama. Sada bi bilo kakav incident mogao veoma da joj naškodi. I bez ovoga je imala dovoljno nevolja. Taj prokleti senator Holand! Zar je moguće da ima toliko uticaja i moći nad njenim bratom, guvernerom? Sara je u ovom trenutku svoju budućnost videla neizvesnom i možda čak mračnom.

Obratila se Dori prinudivši se da pokaže osmeh. Neka svi vide do koje mere su joj nevažne te nove mlade guske!

– Imale su svoju šansu, Dora. No, nemam volje da se nerviram. Oteraj ih do đavola. Već će one u životu otkriti da su kurve. Samo za to neće dobijati novac, kada im tuce dece bude visilo o skutu a njihovi muževi pijani od jevtine rakije krenu da im na silu zakače još jedno dete.

Bio je to prilično dug govor, u svakom slučaju najduži koji je Sara održala u svom životu. Devojke su je posmatrale krajnje iznenađeno. Samo je Dora donekle slutila šta se zbiva u pozadini ovakvog Sarinog raspoloženja.

– Svi ljudi su još pre nekoliko sati iščezli, gospođo Sara! – saopštila je Dora prigušenim glasom.

Vlasnica hotela je posmatrala zamišljeno. Zar još i to?

Ako ti divlji praznoglavci ubiju senatora Holanda i pokupe novac, Dejv neće to primiti ćutke. Možda će se čak njen brat smatrati saučesnikom i podstrekačem. Sara je znala kakve Dejv provale gneva može imati. Samo pocrveni i...

U najboljem slučaju bi joj oduzeo ovu unosnu kuću i oterao je do đavola.

VI

Kepec Enriko se zlurado smešio ugledavši Šejna kako izlazi iz maršalske kancelarije. Naravno, sam.

– Zar ti nisam rekao, senjor. Hajk Keli je suviše lukav da bi se upustio u tako lud poduhvat.

Na putu do maršalske kancelarije Enriko se pridružio Šejnu, naravno nepozvan. Kepec je nešto brbljao o slučajnom susretu ali je čovek iz Sedme brigade znao da ga je Enriko sledio. Hteo je nešto od njega ali nije govorio šta. Samo je obavestio da su svi Sarini revolveraši, njih dvanaestorica, pre više od jednog sata napustili grad.

– Naravno ti sve znaš bolje od bilo koga u gradu – promrsi Šejn. U to se iza njihovih leđa začu tresak. Šejn se naglo okrete i ugleda maršala kako zatvara dvorišnu kapiju. Vodeći konja prilazio im je.

– Znači čuda se ipak dešavaju – bio je jedini komentar.

Hajk Keli je prezrivo odmerio Šejna. Nije odgovorio odmah, a onda je procedio mrzovoljno:

– Mogli bismo da jašimo odvojeno, svako za sebe. Ali mogli bismo i zajedno.

Iako je shvatio šta Keli hoće da kaže ipak je upitao:

– Šta to treba da znači?

– A šta bi moglo da znači, čoveče, da svako sledi svoj posao.

Samo što je prijatnije jahati u društvu, zajedno.

– Znači zajedničko jahanje sa razdvojenim dužnostima i nadležnostima, maršale.

– Tako nekako – potvrdio je čuvar zakona.

– Enriko tvrdi da ih je video kako odlaze iz grada. Bila su dva-naestorica.

Keli je posmatrao Enrika s krajnjim prezrenjem, hladno.

– Jeste li sigurni da ovo kopile uopšte ume da broji?

Svaka dalja reč bila je izlišna. Šejn se vinu u sedlo. Enriko mu je doviknuo:

– Ne budi lud, senjor. Oni će te sigurno ubiti. Ostani ovde!

Postojala je možda još majušna nada da izvuče majora iz Sarine postelje. Uz pomoć vojnika koji su bili u hotelu postojali su izgledi da se razbojnici spreče u svojoj nameri. No za to je sada bilo prekasno. Čak kada bi mu uspelo da izvuče majora iz postelje i ubedi ga da se vine u sedlo, dok bi okupio svoje, sigurno već pijane ljude...

– Znam jednu odličnu prečicu, a osim toga sasvim sam siguran da znam mesto gde će se odigrati okršaj – tvrdio je maršal. – Biće to gore na prelazu Bruk.

Bilo je to ludo jahanje kroz noć. Srećom uskoro je izašao pun mesec rasipajući svoju hladnu svetlost. Keli je jahao napred. Povremeno je išao uzanim stazama na samim ivicama provalija. U jednom trenutku su otkrili ispod sebe tamnu masu koja se pokretala. Hajk je zaustavio konja. Osluškiivali su napregnuto. Topot konjskih kopita se s mukom razabirao. Maršal pogleda Šejna likujući.

– To su oni. Za pola sata stići ćemo na prelaz.

Čoveku iz Sedme brigade je bilo jasno da bez maršala ne bi uspeo da stigne dovde, i da poništi prednost koju su revolveraši stekli. No to Keliju nikako nije davalo pravo na 200 hiljada dolara. Ali govoriti sada o tome bilo bi isto što i deliti kožu medveda kojeg tek valja uloviti. A taj medved je u ovom slučaju bio ogroman. Šejn je posmatrao maršalovo lice ne bi li otkrio da li ovaj čovek stvarno gaji nadu da će izaći na kraj sa revolverašima. Međutim izraz Kelijevo lice bilo je pravo remek delo bezizražajnosti.

– Ovde moramo sjahati i dalje voditi konje – kazao je čuvar zakona. Šejnu je odmah bilo jasno zbog čega. Strmi uzani put kojim je trebalo sići jedva da je mogao da primi dve ljudske noge. Što se

konja tiče, za njih je bio kao nategnuto uže po kojem nisu umeli hodati. Negde ispod njih penušao je potok. Njegov huk nadjačavao je uplašeno rzanje konja kada bi im se noga okliznula.

– Brzo, moramo požuriti! – mrmljao je maršal. U tom trenutku odjeknuše pucnji. – Ipak su nas pretekli – zaključio je Keli. Mora da... – Prekinuo je rečenicu, jer je pucnjava slabila. Šejn je pomislio da su već sredili vojnike. Odjednom kraj njega nije bilo maršala, samo je njegov konj ostao tu. Psujući Šejn potrča za njim. Iz daleka su odjekivali nečiji glasovi. Šejn, međutim, nije mogao da razabere ni reč, jer su brojne stene više puta vraćale odjek. Nije mogao da napreduje bez prepreka. Povremeno nije mogao dalje, pa bi se vraćao nekoliko koraka nazad što je oduzimalo dosta vremena.

Oglasio se jedan jedini pucanj. Čovek iz Sedme brigade nije mogao da objasni samom sebi zbog čega je baš taj pucanj posebno privukao njegovu pažnju...

Odjednom se začuo zvuk trube, znak za napad američke konjice. Šejn se ukočio na trenutak i osluškivao, a onda opet potrčao. Čudno, nije se više pucalo. Otkrio je tamne prilike kako se žurno provlače između kamenih blokova, a onda konačno stigao do prelaza. Onda ponovo taj pogrešno izvedeni signal trubom. Ugledao je maršala kako stoji na putu, a kraj njega na zemlji je ležao nepomičan, mrtav čovek.

– Hej, zar vi niste maršal Keli? – čuo je Šejn vojnika koji je išao prema čuvaru zakona iz Takton Sitijsa. Zahvaljujući svetlosti punog meseca Šejn je ugledao na rukavu vojnika širite narednika. Prema tome, to je morao biti narednik Hopkins. Čoveka iz Sedme brigade je to veoma iznenadilo, jer je bio uveren da su svi vojnici u pratnji senatora Holanda poubijani.

– Stoj! – zaurla maršal Keli na narednika. – Ni korak dalje!

Hopkins nije imao kud, stao je gledajući u uperenu cev puške.

– Prokletstvo – promrsio je narednik. – Šta to smerate, maršale? Suvišno pitanje, smatrao je Šejn prateći ovu scenu. Približio dovoljno da ako zatreba, ispali metak u čuvara zakona.

– Novac! – doviknu Keli. – Gde je novac?

Hopkins je stajao ukopan kao da ga je džinovska pesnica pogodila u glavu.

– Ne verujem. Ne, ja to ne mogu da verujem, maršale!

Bilo je doista teško poverovati, mislio je Šejn. Pogotovu jednom naredniku. Čovek iz Sedme brigade podiže ruku i uperi „remington“ u maršalova leđa.

Odjednom se pojaviše ljudi sa puškama u rukama. Kao da su izmiledi između stena. Jedan od njih doviknu:

– Ruke uvis, inače pucamo!

Maršal i Hopkins su delovali kao da ih je pregazio karavan doseljenika. Piljili su u momke koji su se pojavili iznenada i nisu ni prstom mrdnuli. Uostalom, momci su iskoristili momenat iznenađenja i držali uperene puške. Bilo ih je sedam, možda i osam, ali Šejn nije mogao baš jasno da razabere. U svakom slučaju odlučio je da ostane potpuno zaklonjen iza jedne kamene gromade i da se u ovu igru ne meša. Mesečeva svetlost nije bila baš dovoljna, ali je Šejn

ipak sve više bivao uveren da ovi momci nemaju veze sa revolverašima Sare Flin. Onda je otkrio nešto zbog čega je opsovao tiho: Enrika sa vojničkom trubom u rukama.

Maršal Keli je morao da baci oružje iz ruke jer mu je puščana cev bila pritisknuta uz leđa. Čuvar zakona je gledao čoveka ispred sebe i promrsio: – Tako nećete uspeti da izvučete živu glavu, ljudi.

Ova grupa napadača nije pokrivala lica maramama kao što su to učinili Sarini revolveraši. Mora da su poludeli!

– U zabludi ste, maršale. Samo smo došli po ono za šta su naše kćeri i sestre morale da izgube čast i ugled. Jedan od njih, Emanuel Bertram, doseljenik nemačkog porekla doviknu čuvaru zakona:

– Mi smo vas na kolenima preklinjali da naše na silu odvedene kćeri izvučete iz onog kurvinskog gnezda. Ali ste nas vi oterali iz svoje kancelarije kao sugave pse.

Šejnu je tek tada sinulo. To su bili seljaci, očevi i braća otetih devojaka odvedenih u Sarin hotel. Paše su mu na um one dve devojke: Loreta i Enrikova sestra Beti. Nije imao pojma šta se desilo s tim devojkama. Prebacivao je zbog toga samom sebi.

Za to nije imao vremena jer su ga burni događaji jednostavno odveli na drugu stranu.

Ovo što se sada pred Šejnom odigravalo podsetilo ga je na stari zavet: oko za oko, zub za zub! Seljaci su došli da pokupe prljavi novac za koji su njihove kćeri bile prinuđene da rade. Ono što se pod radom u hotelu „Matica“ Sare Flin podrazumevalo svima je bilo jasno. Šejn je osetio neku vrstu naklonosti i razumevanja za ove ljude.

Bilo ih je osam. Uspeo je najzad da ih pobroji. Odeća im je bila pohabana, a lica mrgodna i odlučna.

– Zbog toga ćete visiti! – pretio je maršal.

Keli, koji je hteo da pokupi novac i sa njim pobegne u Meksiko, pretio je očevima i braći devojaka koje su pod prinudom morale da zarađuju prljav novac!

Ni jedno, ni drugo ne bi bilo u redu. Niti Keli, a ni seljaci ne smeju pokupiti novac. Naravno ni senator Holand. A ko onda? upitao se Šejn. Odjednom je osetio kao da je upao u živo blato pa nema tla pod nogama. Proklinjao je nalog koji je dobio od svoje brigade. No to mu se dešavalo prilično često. Na kraju se ispostavilo da svaka stvar ima svoj smisao, a svaka akcija dubok razlog.

Narednik Hopkins nije pripadao vrsti ljudi koja odustaje lako. No kada je shvatio ko su ovi ljudi i šta ih je nagnalo da postupe tako, bacio je svoj karabin na zemlju i sa dva lanena džaka prišao. Plavokaputaši koji su još bili na nogama, stajali su nemo, bez namere i želje da bilo šta preduzmu. Vojnik koji je još do malo pre ječao, više se nije oglasio. Jedan od vojnika se nađe nad njega i uspravljajući obavesti:

– Rajli je otišao s ovog sveta, naredniče!

Bio je to trenutak u kojem je Šejn stupio ispred kamene gromade koja mu je do tada služila kao zaklon.

Šejn je držao ruke sa strane dlanovima okrenutim nagore da bi pokazao da nije naoružan. Ljudi su ga gledali podozrivo. Dvojica seljaka, Bertram i Jang uperiše puške u njega. Enriko je još jednom zatrubio i objavio:

– Bez brige, to je moj prijatelj, taj gringo!

Šejn pomisli da mu je samo još to nedostajalo da bude pod zaštitom ovog kepeca. Kiselo se osmehnuo. Ne obazirući se na cevi uperenih pušaka produžio je dalje prema maršalu i čoveku koji je ležao na zemlji. Na prvi pogled se videlo da je mrtav. Prepoznao ga je.

Šejn odmeri Kelija i promrsi:

– To je Bil Garet. Vi ste ga ustrelili!

– Nemojte jadikovati – odbrusi mu čuvar zakona. – Možete mu poslati cveće na pogreb ako vam srce krvari za tim nitkovom.

– Isto tako ste mogli vi ležati tu umesto njega. Garet je uostalom hteo isto što i vi – novac! Nijedan od vas ga nije dobio.

Onda se obratio seljacima. – Ni vi ga takođe nećete dobiti.

Enriko je poskakivao na jednoj nozi:

– On je lud! Gringo je mrtav pijan.

Jang mu priđe i nasloni mu cev puške na grudi.

– Hoćete li da povučem obarač, mister?

– Ja samo hoću da vas upozorim da ne činite grešku koja će imati teške posledice, čoveče. Odvedite svoje kćeri iz hotela Sare Flin i neka se na tome završi. Ovde je u pitanju velika politička igra u kojoj se umire brže nego što se to i može poverovati.

Emanuel Bertram imao je u sebi nekog, još iz stare postojbine donesenog, osećanja dužnosti. Nešto od discipline koja mu je usađena u ranoj mladosti.

– Bojim se da je mister u pravu – kazao je. – Mi konačno nismo banditi. Ranije ili kasnije bi nas pozvali na odgovornost i obesili.

Ljudi su se zbunjeno zgledali. Dopustili su da budu uvučeni u ovo, a kada se još „Enriko pojavio s trubom bilo mu je lako da seljake koji su došli u grad da bi preduzeli nešto zbog svojih nasilno odvedenih kćeri, ubedi da uzmu i taj veliki novac.

– A naše kćeri? – promrsio je Jang potpuno pokoleban. Svi su se zagledali u Šejna kao da je on kameni putokaz.

– Ja ću jahati sa vama. Izvući ćemo ih iz hotela – uveravao ih je Šejn.

– A revolveraši Sare Flin? – pitao je jedan od seljaka.

– Preuzimam garanciju da će vaše kćeri biti oslobođene – pogledao je Kelija i dodao. – Ja i maršal Keli!

Narednik je odjednom počeo da se ceri, jer mu se u sećanje vratila javna kuća sa svim njenim mogućnostima. Holand je gotovo režao na Šejna. – Ko ste vi do đavola čoveče da ovde donosite odluke?

– Možda vaš spasilac – kazao je senatoru narednik. – Naši izgledi su bili vlaški loši dok se on nije umešao, ako smem da primetim, senatore.

Holand nije odustajao:

– Zahtevam naredniče da mene i novac dopratite bezbedno do Fort Džeksona.

I mali narednik je mogao da bude zadovoljan jer mu se pruža prilika kao ova da odmahne odlučno glavom:

– Isključeno, ser. Takvu odgovornost nikako ne bih smeo da preuzimam sada kada su mi ostala samo tri vojnika žutokljunca. Nemamo pojma da li su se oni lupeži pritajili negde u blizini i čekaju svoju šansu. Jahaćemo s ovim ljudima! – pri tom je pokazao na seljake. – I sa maršalom i mister Šejnom. Idemo nazad u Takton Siti. Sutra će se major Vin već pobrinuti za to da vi neozleđeni stignete u Fort Džekson. Do tada će on, Hopkins uživati u blagodetima hotela Sare Flin, a senator ako hoće može da se postavi na glavu!

Uskoro je međutim došlo do još jednog! Bilo je to kada je narednik Hopkins hteo da pričvrsti lanene džakove s novcem za sedlo. Džakova više nije bilo!

Enriko, malo kopile, proletelo mu je kroz glavu.

– Ta mala, pogana, prokleta vaška! – grdio je Keli i upućivao Šejnu mračne poglede pune prekora. Bilo je očigledno da čuvar zakona Šejnu pripisuje svu krivicu za ovaj promašaj.

Holand je dokopao maršala za grudi i siktao:

– O tome ćete morati da odgovarate guverneru. Izgubićete tu vašu maršalsku zvezdu to je sigurno. Ja ću se pobrinuti da vas pošalju na rad u kamenolom. Vi...

Hajk Keli odgurnu senatorovu ruku kao da je gubava. – Još jednu reč i ja ću vas baciti daleko odavde. Vi ljigavče...

Šejn povuče maršala na stranu.

– Zaboravite konačno svoj san o bogatstvu u kojem je trebalo da uživate u Meksiku. Koliko sam obavešten do sada ste bili sasvim pristojan zvezdonosac. To ne donosi mnogo novaca, znam. Ali je još uvek bolje od omče oko vrata.

Keli je mrmljao nešto nerazumljivo. U svakom slučaju nije zvučalo kao odobravanje. Šejn, međutim, nije obraćao pažnju.

– Držite se čvrsto svoje zvezde, maršale i ostanite časni. To вреди najduže.

– Ni sami ne verujete u ono što tvrdite, Šejn – kazao je Keli ljutito. Možda je u tome i bio u pravu.

– Kako stvari sada stoje, sada i nemate drugog izbora! – podsetio ga je Šejn. – Imate tog senatora na vratu. Dopadalo vam se to ili ne, moraćete ga živog dopremiti u Takton Siti. Sve mi se čini da između vas dvojice ima još nekih starih neraščišćenih računa, ali ćete morati da ih poravnate nekom drugom prilikom, ukoliko ne želite da zapadnete u neku groznu nepriliku.

Hajk Keli je samo namršteno gledao Šejna. Opirao se tome što mu je Šejn savetovao, iako je u dubini svog bića znao da je govorio čistu istinu.

– Tu su još, uostalom i revolveraši Sare Flin. Istina, Gareta ste poslali među njegove pretke, ali su preostali još mnogi. A ti momci sada znaju da ste im za petama, maršale!

– Nedostaju mi dokazi – mrmljao je Keli.

Šejn se nasmeja umorno: – Treba da govorimo jasno i glasno, čoveče. Zabrinuti ste zbog toga što možda nećete moći s tim lupežima da izađete na kraj. No ta briga nije nikako nova, u protivnom biste vi već odavno preduzeli protiv njih već nešto.

Čuvar zakona nije proslavio ni reč. Samo je gledao svog susednika nepromenjenog izraza lica. Za čoveka iz Sedme brigade je to bila saglasnost. Shvatao je ovog zvezdonosca koji je postao zavistan od Sare Flin i njenih revolveraša. To se događalo malo po malo, neprimetno i postupno, sve dok Keli nije shvatio da ništa neće moći da promeni ako hoće da sačuva živu glavu.

– Ja sam seljacima dao reč da ćemo mi, vi i ja, izvući njihove kćeri iz te proklete javne kuće.

– Baš sam radoznao kako to nameravate da sprovedete sve dok Sara ima više od deset plaćenih ubica?

– To još ne znam – priznao je Šejn. – Ali ćemo to zajedno vi i ja sigurno uspeti.

– Ili ćemo obojica stradati – dopunio je maršal.

– Potpuno tačno. No, zaboravili ste plavokaputaše majora Vina. Sve dok on sa svojim vojnicima bude u gradu revolveraši će biti uzdržani, pretpostavljam.

– Možda – rekao je Keli. Onda je najzad izrekao i ono što ga je sve vreme mučilo: – A šta ćemo sa onom prokletom vaškom i nestalim novcem?

Šejn se već bio okrenuo i pošao pa je odgovorio maršalu preko ramena:

– Ja ću naći Enrika. Dobro ću mu isprašiti tur i doneti novac na-trag u grad. Iako maršal nije ništa kazao, Šejn je znao šta misli pa je dodao: – Bez brige, maršale, naći ću tog kepeca i neću uhvatiti maglu s novcem...

*

Kada je Šejn odjahao u noć za njim su ostali prateći ga pogledom maršal Keli, senator Holand i narednik Hopkins.

– Potpuno besmisleno, ono malo kopile je... – Nije dovršio rečenicu nego slegnuo ramenima.

Hopkins je klimnuo glavom. – Tokom noći je pratiti nekoga bespredmetno, tu senatoru potpuno dajem za pravo.

Seljaci su stajali i ćutke posmatrali maršala. Podozrenje im je izbijalo iz očiju. Nije bilo čudo, jer do sada Keli nije nikada preduzimao bilo šta kada su dolazili k njemu i molili ga da spase njihove otete kćeri. Vremenom su čak došli do uverenja da vlasnica javne kuće plaća maršala, što nije bila neistina. To što nije preduzimao ništa bilo je samo zbog toga što sam protiv horde revolveraša nije imao nikakvih šansi. Ovog puta su i vojnici u gradu. Šejn je bio u pravu. To je bila prava šansa.

– Sada ćemo izvući iz Sarinog hotela vaše kćeri i sve devojke koje nisu dobrovoljno došle da tamo rade! – doviknuo je Hajk Keli i u tom trenutku je i sam poverovao da će mu i uspeti.

Kada je odjeknuo pucanj koji je Bila Gareta oborio na zemlju, Džek Sanders je opsovao žestoko. Stajao je na manje od pet koraka rastojanja u dubokoj senci jedne kamene gromade. Metak je došao iz pravca okolnih stena, dakle iza Sandersovih leđa. I ostali revolveraši su se osetili nesigurnim kada se trenutak kasnije oglasila iza stena vojnička truba. Bez obzira na disonantnost shvatili su to kao dolazak novih vojnika, a pogrešne zvuke kao eho. Bio je to šok koji im je saterao strah u kosti. Džoe Vebster počeo da urla:

– Klopka! Prokleta zamka koju su nam plavokaputaši postavili. Svi su bili ubeđeni da je stigao major Vin sa brojnijim delom svoje vojske i da su ih oni sve vreme i pratili.

Od njihovog nadmenog držanja nije ostalo baš ništa. Bežali su bezglavo da bi se spasli.

Šejn je išao vodeći svog konja za sobom između stena. Ovde je bilo teško, čak nemoguće slediti bilo kakav trag. To je znao, ali je hteo da se odvoji od ostalih.

Naravno, odbegli Enriko je zajedno s novcem već mogao biti na putu povratka u grad, no Šejn u to nije verovao. Poznavao je kepeca, kojeg nije mogao nazvati ni dečakom ni mladićem.

Uspeo je da mu bar delimično prodre u način razmišljanja i u prilično prigušena osećanja. Taj kepec je bio u pravom smislu reči oštrouman i lukav. Ono što mu je priroda uskratila u fizičkim vrednostima, nadoknađeno mu je bilo lukavošću i istančanom osetljivošću kojom se mogao meriti i sa ljudima zrelih godina, pa čak ih i nadmašiti. U svakom slučaju, naivnost i glupost su mu bile daleke.

Šejn je razmišljao grozničavo. I Enriku je moralo biti jasno da za njega najveću opasnost predstavljaju revolveraši Sare Flin pa zbog toga ne bi smeo nazad u grad, a oni su upravo tamo otišli. S druge strane, Enriko je najverovatnije bio ubeđen da ga ni vojnici, a ni maršal nisu sledili jer bi to noću bilo besmisleno. Iste nevolje imao je i Šejn. U trenutku kada je već nameravao da se vrati, odustane od mučne potrage u kojoj je nasumce pokušavao da otkrije tragove, začuo je rzanje. Izgledalo je da dolazi iz neposredne blizine. Prosto nije mogao da poveruje. Nagnuo je glavu i napregnuto osluškivao. Međutim, nije se čulo više ništa. Bilo je tiho.

Krenuo je u pravcu iz kojeg mu se učinilo da je dolazilo rzanje. Gotovo se sapleo o telo konja koji je ležao između dva kamena bloka. Iza bloka je bio pritajen Enriko. Ličio je na kvočku koja leži na jajima. Koliko je Šejn pri sve bleđoj mesečevoj svetlosti mogao da razazna, kepec je bio uplašen i iznenađen.

– Prokleti nevaljalče, zbog tebe se lomatom između ovih stena. Gde su džakovi s novcem?

– Pola, pola, senjor. Tako je bilo dogovoreno.

Čoveku iz Sedme brigade nije bilo do razgovora i objašnjavanja sa Enrikom. Uostalom, znao je iz iskustva da bi i u tom razgovoru, kao uostalom i u prethodnim, Enriko imao poslednju reč.

– Ustaj, jahaćemo nazad u grad. Ako budemo imali sreće, stići ćemo maršala i ostale!

U sledećem trenutku je Šejn saznao da Enriko osim dve vreće s

novcem ima još nešto. Bio je to revolver kalibra 45 u čiju je uperenu cev upravo gledao.

Major Džeri Vin je odavno odložio svoj oficirski koporan, a s njim sve odlike oficirskog ponašanja. Sara ga je upravo utapala u moru šampanjca. Jedna od devojaka unosila je treću bocu. Držala je u drugoj ruci telegram i upitno pogledala Saru. Major je poluležeći visio u fotelji i pijano pevušio. Sara je odlučila da ga napije, jer je samo tako mogla da ostane mirna.

– Telegram, upravo je došet. Čini se da je nešto važno, gospođo Sara.

Major Vin je pokušao da dokopa telegram ali bez uspeha. Sara Flin mu je pročitala sadržaj naglas.

„Senator Holand ima sva ovlašćenja i opunomoćen je da izdaje naređenja. Maršal Keli i vojnici koji se nalaze u gradu izvršavaće Holandove naloge, prema neposrednom zahtevu guvernera. Pukovnik Hardi.“

Sara je zamišljeno posmatrala oficira otežalog od pića nalik na leš u fotelji pa zgužva telegram.

– Oprezno, gospođo Sara. Bar Hari Smit zna šta u telegramu piše. – Hari Smit je bio telegrafista.

Vlasnica hotela prostreli Doru pogledom.

– Ja stvarno ne znam šta se to iza mojih leđa odigrava.

– Ali, gospođo! Pa guverner je vaš brat – iznenadi se Dora.

Sara nije imala običaj da sa svojim devojkama razgovara o privatnim stvarima, pa čak ni sa Dorom. Ovog puta, međutim, teret koji je osećala u grudima bio je pretežak.

– Senator Holand ima u celoj igri meni nepoznatu ulogu. Koliko je ona značajna, samo mogu da pretpostavljam. A što se tiče odnosa sa bratom, oni nisu baš takvi da se bezuslovno mogu oslanjati na njegovu pomoć.

Devojka je delovala veoma zbunjeno, pa je Sara jedva uspela da se osmehne.

– U redu je Dora, možeš da ideš.

Dora je osećala potrebu da svojoj gazdarici kaže nešto ohrabrujuće:

– Srećom, senator je otputovao, gospođo Sara.

Vlasnica hotela je pomislila u tom trenutku ili bolje rečeno poželela da taj gad od Holanda ne stigne živ u Fort Džekson. Zнала je da su njeni psi goniči, bacili oko na novac koji je senator nosio sa sobom. Ona šaka vojnika koje je major Vin poslao kao pratnju i zaštitu doista neće predstavljati problem za revolveraše.

Napolju je već počelo da se razdanjuje. Major je i dalje bio u svojoj fotelji i hrkao glasno. Sara je zapalila cigaretu i smatrala u tom trenutku da je život ogavan. Bio je to isti trenutak kada su se vrata otvorila naglo i kada je ugledala na vratima iskeženo lice Džeka Sandersa.

– Otkud ti ovde? Mislila sam da ste krenuli u poteru za novcem.

– Mi uopšte nismo napuštali grad, šefice. Zbog toga i jesam ovde.

– Ne razumem ni jednu jedinu reč – kazala je Sara odsečno.

U tom trenutku je njen prvi revolveraš obratio pažnju na okoli-
nu i ugledao zaspalog, pijanog majora. Oči samo što mu nisu ispale
iz glave. Takav glup izraz lica Sara nije do tada videla u životu, i-
ako je navikla na Sandersovu majmunsku njušku.

– Šta je sad, opet? – pitala je Sara.

– Do sto đavola gospođo Sara, kako je ovaj dospeo ovamo?

I Sara kao da se nalazila u košmaru. Ništa više nije mogla da
shvati. Uzvratila je ljutito:

– Prokletstvo, zbog čega major Vin ne bi bio ovde? Tu je još od
sinoć.

Sanders je s mukom stajao na nogama. – To je nemoguće. Još pre
nekoliko sati bio je na Brok prelazu. On i svi njegovi vojnici koji su
ostali u gradu posle Holandovog odlaska.

– Jesi li ti pijan? – besnela je Sara. – Vojnici su ovde u mom hote-
lu u sobama s devojkama. Sara je počela polako da shvata šta se
odigralo. – Prokleti nesposobnjakovići! Ne znam šta se desilo gore
na prelazu, no jedno je sigurno, dozvolili ste da vas dobro povuku
za nos i nasamare!

– Bil Garet je mrtav! – saopštio je Sanders. Vlasnica hotela je
samo ćutke odmahнула glavom.

Ljudi su polako stizali u grad jedan za drugim. Sanders ih je
očekivao u pomoćnoj zgradi, nalik na baraku, iza hotela.

– Sara i devojke će se zakleti da smo sve vreme bili u gradu –
uveravao ih je Džek Sanders.

Kada je senator Holand zahtevao da ga puste u hotel, morao je
dugo da lupa na vrata pre nego što mu je dremljiva devojka otvori-
la vrata. Ta dremljiva devojka bila je Dora i očekivala je senatorov
dolazak.

– Gde je Sara Flin? – raspitivao se Holand.

– Gospođa Flin? – ponovila je Dora uz nedužan izraz lica. – Ona
je, ovaj, gore u svojim prostorijama senatore, ali ima gosta.

– U tom slučaju sam ja tvoj gost – kazao je Holand odlučno. –
Budi bez brige, ono što mi je potrebno jeste samo postelja i ništa
više.

Oko deset pre podne je u Takton Siti stigla poštanska kočija. U
to vreme je senator Holand bio odavno već na nogama, na poštan-
skoj stanici i posmatrao visoku, vitku ženu koja je upravo izlazila.
Bila je izdašno našminkana i nosila je šešir širokog oboda ukrašen
buketom veštačkog cveća. Kada je ugledala Holanda na licu joj je
zaigrao širok radostan osmeh. Uletela mu je u naručje i ponudila
svoje usko ali privlačno lice na poljubac, ne hajući na svet koji ih
je posmatrao.

– Raduje me što si ovde Hari – prošaputala je. Mogla je imati ne-
što više od dvadeset godina. Zbunjivale su oštre crte oko očiju koje
su je činile starijom. No, bila je bez sumnje veoma lepa. Oštrooki
posmatrač bi je verovatno smatrao prostitutkom, što i jeste bila.

Maršal je upravo nailazio. Išao je prema poštanskoj stanici jer je
u njegove dužnosti ili bolje rečeno navike spadalo i dočekivanje
poštanske kočije. Senator je primetio Kelija i dao mu znak da pri-
đe. Keli je odmeravao nepoznatu ženu i dotakao obod šešira.

– Smem li da vas upoznam? – kazao je Holand učtivo. – Ovo je maršal Hajk Keli, čuvar zakona u Takton Sitiju, draga moja. Dakle, jedan izuzetno značajan čovek.

– Veoma mi je drago, maršale – uzvratila je žena uz osmeh, ali sa užasnom hladnoćom u glasu.

– Ova dama je La Bela, nova gospodarica hotela „Matica“ – s neskrivenom porugom u glasu, saopštio je senator Holand.

– Hoćeš li ti to da pucaš na mene, lepotane? – pitao je Šejn kao da je u pitanju obična šala. U stvari budnim okom je motrio na Enrika uveren da bi kepec svakog trenutka mogao da povuče obarač.

Čoveka iz Sedme brigade su nespokojnim činile Enrikove oči. Neki čudan, gotovo ludački sjaj ukazivao je na to da je Enriko bio obuzet nekom vrstom zlatne groznice. U uobičajenim okolnostima je bivao bezmalo neuračunljiv, a sada...

Kepec je prelazio jezikom preko suvih usana, a prst mu se nemirno grčio kraj obarača.

– Ti ne možeš da zadržiš novac! – uveravao je Šejn glasom koji je mogao da hipnotiše. – Zbog toga bi te obesili, momče.

Enriko se nasmejao podrugljivo. Bio je u tom trenutku veoma opasan, pa bi samo jedna pogrešna reč mogla da ga natera da puca.

– Zar nismo nameravali da tvoju sestru izvučemo iz Sarinog hotela?

– Ići ću s novcem preko, u Meksiko – saopšti kepec Šejnu pobeonosno. – Niko me u tome neće sprečiti pa ni ti, senjor.

Na mamac koji mu je Šejn dobacio, spasavanje sestre, nije reagovao uopšte.

Šejn sleže ramenima. Rekao je mirno:

– Ja sam ti prijatelj, zar si zaboravio?

Enriko se nasmejao.

– Ja sam ti ponudio polovinu, ali ti si hteo sve, gringo. No, radije ću ti sasuti metak u stomak nego prepustiti sav novac.

– Radi šta hoćeš! – kazao je Šejn ljutito. – Odjahaću nazad u Takton Siti. Kada ti budu stavljali omču oko vrata setićeš se mojih reči. – Načinio je pokret kao da se okreće na drugu stranu.

– Mene nećeš praviti budalom, gringo – odjeknuo je iza Šejnovih leđa piskav Enrikov glas. Bio je to trenutak u kojem je Šejn morao računati s tim da će mu kepec sasuti metak u leđa.

Enriko je okrenuo leđa tako da je preprečio Šejnu put. Napetost je rasla. Metak kao da je već lebdeo u vazduhu!

– Otkaci svoj revolver ali levom rukom i pusti ga da padne na zemlju. Podigni desnu ruku visoko da je mogu videti.

Šejn odahnu s olakšanjem. U svakom slučaju kepec neće pucati.

Međutim već trenutak kasnije kao da ga je nešto blokiralo. Nije ni sam znao šta, bilo mu je uostalom u tom trenutku sve ravno.

Poslušno je podigao desnu ruku, a levom otkopčao opasač i pustio da padne na zemlju.

– Idi! – vikao je Enriko. – Idi brzo pre nego što se predomislim, gringo!

Šejn je od nemoćnog besa samo zaškrgutao zubima. Činjenica je da ga je ovo pola čoveka sredilo. To mu je izazivalo mučninu. Odjednom se negde odozgo zaori smeh i jedan glas povika podrugljivo.

– Dobro si to izveo, kopile malo. Sada spusti to tvoje oružje na zemlju inače ću prosvirati olovo kroz tu tvoju vodenu glavu.

Pogledao je u visinu i prepoznao Džoa Vebstera. Stajao je na kamenoj gromadi sa „vinčesterkom“ uperenom u Enrika. Tik uz njega bio je Džim Roal. Sam će vrag znati kako su se ta dvojica stvorila tu.

VII

Maršal Hajk Keli je zbunjeno posmatrao ženu. Ta La Bela, kako ju je senator nazvao, bila je nesumnjivo privlačna, ali otrovna kao zmija, što maršalu nije moglo da promakne.

– Nova gospodarica kuće „Matica“? – promrsi Keli. Gledao je senatora u nedoumici. Harvej Holand se osmehnu podmuklo i potvrdi.

– Sasvim tačno, maršale. Imate li neku primedbu na to? – upitao je izazivajući.

Kelija nije bilo baš lako izvući iz njegove lisičije jame. Osmehnuo se neodređeno i uzvratilo suvo:

– Kako bih mogao da imam, ser.

– Pri tome biste morali i da ostanete! – upozori ga Holand s pretnjom u glasu.

Keli se ni ovog puta nije dao izbaciti iz ravnoteže. Kazao je:

– Pitam se kako će to gospođa Flin prihvatiti. Ona je u svakom slučaju guvernerova sestra, a osim toga i grupu revolveraša koju ne bi trebalo potcenjivati, senjor.

– Nemojte brinuti zbog toga, maršale – tvrdio je Holand razmetljivo. – Što se guvernera Devisa tiče on je upućen u sve i gospođa La Bela može biti sigurna u njegov pristanak. Što se revolveraša tiče, konačno u gradu su vojnici iz Fort Džeksona, a ja sam od guvernera dobio izričito pravo naredbodavca za jedinicu majora Vina.

– Smem li ja da kažem nešto na to, džentlmeni? – La Bela se istina smešila pitajući to, ali je njen glas ličio na siktanje napadnute zmije. Hajk Keli je pogledao ženu u oči i istog časa shvatio da je veoma opasno imati je za neprijatelja. – Vi ćete maršale u svako doba biti rado viđen gost, naravno na račun kuće, što se podrazumeva. Preporučujem vam da se ne mešate u moje poslove jer bi to moglo biti veoma nezdravo. Nadam se da smo se razumeli?

Bila je to objava rata, što je Keliju bilo jasno. Onda, odjednom kao da ga je đavo uzeo pod svoje, što kasnije nije umeo ni samom sebi da objasni, tek rekao je:

– Nosite se do đavola, gospođo! Samo ste nam vi još nedostajali

u ovom gradu. Ako hoćete da znate ja bih, da se pitam, potpalio onaj kupleraj od kuće „Matice“ sa sva četiri ugla!

La Belu takođe nije bilo lako izbaciti iz ravnoteže. Pogledom samo što nije ubila maršala.

– Divno! Ja baš volim čistu situaciju. Sada bar znamo maršale kako stojimo jedno prema drugom. Ako mogu da vam dam koristan savet on bi glasio: potražite što pre novi posao jer ćete maršalsku zvezdu izgubiti uskoro. Za to ću se ja lično pobrinuti.

Džoe Vebster i Džim Roal su i do sada običavali da idu sopstvenim putem. Kada su ostali počeli da beže nasumce, glavom bez obzira prema Takton Sitiju, Vebster je kazao:

– Glupaci. Jaše tačno do pod drvo za vešanje, ukoliko ne budu imali vraški mnogo sreće.

Džim Roal je pripadao vrsti ljudi koja misli suviše sporo, pa se rado oslanjao na Vebstera, koji je nesumnjivo bio pametniji.

– Šta predlažeš, Džoe?

– Pritajimo se ovde negde i sačekajmo da vidimo kako će se stvari odvijati.

Sada su se stvorili ovde da bi kupili novac.

Enriko upravi pogled gore prema stenama i prema uperenoj cevi „vinčesterke“. Opsovao je ogorčeno i pustio svoj revolver da padne na tle. San o sreći i bogatstvu se raspršio u magnovenju. Kepec se osećao kao paralizovan.

Džim Roal je držao svoju pušku uperenu na Šejna. Govorio je dovoljno glasno da su ga i Enriko i Šejn mogli čuti.

– Zašto ih ne bismo ubili odmah, Džoe? Ta dvojica su nam samo kamen vezan uz nogu.

Džoe je doista bio mnogo pametniji i običavao da misli i na sutradan. Odmahnuo je glavom i promrsio:

– Mi još nemamo pojma kako će se stvari odvijati dalje, Džim. Nešto zazirem od vojske. Šta ako je natovarimo na vrat? Valja misliti i na Sandersa i ostale. Ako bi ustanovili da smo se dočepali novca, imaćemo ih za petama.

– Da, u redu Džoe, shvatio sam. Ali ne znam zašto nam može koristiti da ih vučemo sa sobom – pri tom pokaza na Enrika i Šejna.

Džoe Vebster se nasmeja. – Jesi li ikada čuo za taoce?

– Čuo sam, svakako – promumla Roal.

– Eto vidiš. Ova dvojica su sada naši taoци. Kod naših prijatelja teško da će nam biti od koristi, ali kod Kelija i kod plavokaputaša vrećeće nam više od vreće novca.

Tako je došlo do toga da Enriko i Šejn, naravno vezanih ruku, prijateljski sjedinjeni jašu jedan uz drugog. Džoe Vebster je jahao ispred, a Džim Roal iza njih. Džakovi s novcem visili su na Vebsterovom sedlu čvrsto privezani.

Nekoliko sati kasnije predahnuli su kraj jednog jezerca koje je u tlu izdubio potok. Planine su se nalazile iza njih. Tlo pred njima je bilo ustalasalo i peskovito.

Džoe Vebster i Džim Roal su prekopavali po džakovima kao da ne mogu još uvek da shvate da im je uspelo. Ipak nije im uspelo, bar ne potpuno. To je Šejn otkrio tek kada je primetio grupu Indijanaca koja se nečujno približavala na konjima. Izbrojao ih je sedamnaest. Prema kraju u kojem su bili, mora da se radilo o Apačima. Sve sami mladići, ratnici željni okršaja.

Vebster i Roal su ih primetili tek kada su se uz glasne pokliče ustremili na njih...

*

Sara Flin otvori vrata svojih prostorija neispavana i ogrnuta providnim jutarnjim ogrtačem. Ispred nje su stajali senator Holand i nepoznata žena.

– Šta kog đavola? – uzviknula je Sara.

Senator Holand je ugura ispred sebe u sobu, a nepoznata žena koja je ušla za njima zatvori vrata i energično okrete ključ. To je Saru potpuno razbudilo.

– Šta to treba da znači? – pitala je Holanda. Ovaj je samo odgurnu u stranu. Tada je otkrio usnulog majora i počeo da se smeje. Saru je obuzelo neprijatno osećanje da je na neki način izigrana, iako nije imala pojma o čemu se radi. Potrčala je pored La Bele prema vratima osećajući da joj je pomoć neophodna. No nepoznata žena je bila brža i odgurnula je od vrata. Stajale su jedna prema drugoj kao dve razgnevljene mačke i gledale se neprijateljski. Odjednom se u ruci La Bele stvorio „deringer“ pištolj.

Holand uze kofu vode koja je stajala kraj umivaonika i sasu celu sadržinu na majora. Ovaj se uspravi posrćući. Pogled mu je bio staklast. Nije shvatao šta se oko njega zbiva. Ni Sari nije bilo jasno kakva je to igra u pitanju. Shvatila je samo da se radi o glavi pa je još jednom pokušala da se dokopa vrata.

– Dalje odatle ili ću pucati! – doviknula je La Bela.

– Da li vam se mozak bar toliko razbistrio da možete da čitate? – pitao je Holand držeći pukovnikov telegram Vinu ispred nosa. – Prema izričitom nalogu guvernera vi i vaši vojnici ste pod mojom komandom.

Vin je piljio u telegram s krajnjim nerazumevanjem. U njegovoj glavi je poskakivalo stotinu pijanih đavolčića.

– Jeste li shvatili? – vikao je senator na Vina. Ovaj je potvrdio klimanjem glave, ali je bilo jasno da je duhom odsutan. – Pokupite sve svoje ljude, ser. Zahtevam da me zaštitite od revolveraša Šare Flin.

Verovatno bi sve prošlo tako glatko kako je to senator zamišljao da nije bilo narednika Hopkinsa. On je poslednji ušao u grad, jer je sa svojim ljudima morao da transportuje i dva poginula vojnika. Bilo je jasno da o svemu mora obavestiti majora. No on je sigurno još uvek u sobi Šare Flin i nije se još istreznio. Neodlučno je krenuo uz stepenice hotela. Upravo u trenutku kada je hteo da zakuca na vrata čuo je uzbuđene glasove. Iz iskustva je znao da je uvek bilo bolje proveriti pre nego što se nešto preduzima, nešto u čemu se

može izvući deblji kraj. Nije, istina, razumeo svaku reč ali je poznao Holandov glas i uhvatio po neku reč. Vikao je nešto što se naredniku Hopkinsu uopšte nije dopalo. Najzad je čuo i promukli majorov glas.

– Šta mi garantuje da je taj telegram pravi, senatore? Da se voj-ska stavi pod komandu civila, pa bio on hiljadu puta senator?...

Za narednika Hopkinsa je to bio kao poklič, zov trube na napad. Bacio se na vrata i uleteo u sobu pravo La Beli pred noge. Pošto narednik nije bio džentlmen, već trenutak kasnije La Bela više nije imala oružje u rukama.

Major Vim, koji je sada mogao da vidi nešto jasnije naredi:

– Dobro je da ste došli konačno, naredniče. Ove osobe su za sada uhapšene. Privremeno. – Pri tom je pokazao na senatora i na La Belu. Pobrinite se da budu dobro čuvane, naredniče!

Tek tada je majoru sinulo da je Hopkins u ovom trenutku trebalo da bude u Fort Džeksonu, umesto u sobi Sare Flin. No lepotica koja je majoru odmah pala u oči i senator Holand su već išli ispred revolverske cevi narednika prema vratima. Major Vin se osećao prilično nelagodno. Nije uopšte mogao da se seti šta se između Sare i njega odigralo. No kao pravi muškarac, naravno to nije mogao da prizna. Pogledao je Saru zakrvavljenim očima od alkohola, nasmejavao se i kazao:

– Najzad sami, slatka moja!

Sara ga je gledala užasnuta i pomislila: ne opet sve od početka, zaboga!

*

Kada se maršal pojavio u baraci u kojoj su obitavali Sarini revolveraši, vladala je mrtva tišina. Svi su ćutke i izazivački gledali čuvara zakona. Džeku Sandersu je ovo ćutanje polako počelo da ide na živce pa je razvukao lice u podrugljivu grimasu.

– Šta se dogodilo, maršale? Nešto ste izgubili, zar ne? – nasmejavao se glasno. Bio je jedini koji se smejavao, jer su ostali otkrili senke iza maršalovih leđa.

– Šta je Ket, siti ste života? – nastavio je Sanders, a onda i sam otkrio vojnike.

– Gde ste bili noćas? – U maršalovom glasu kao da se osećao neki metalni prizvuk, što je već trebalo da bude opomena. Ne za Sandersa, to nikako. Cerio se bestidno.

– Moram li sada pojedinačno da nabrojim devojke sa kojima sam proveo noć...

Hajk Keli ga prekide odsečno:

– Vreme za šalu je isteklo. Prošlo je, Sanders. Razmislite o onom šta govorite inače ćete pod katanac.

Čejz, visoki, maljavi i veoma zao momak stade uz Sandersa.

– Vi verujete da možete s nama da se nosite zbog toga što vam vojnici pokrivaju leđa. Nemojte zaboraviti maršale da plavokaputaši neće većito ostati u gradu.

O tome je maršal dugo razmišljao i to ne sada. Kada je malo pre

video narednika i još dvojicu vojnika kako dovode u zatvor onu nepoznatu ženu koja je trebala da preuzme hotel i senatora koji je to saopštio, u Keliju kao da se nešto slomilo. Postao je odlučan i nepomirljiv. Dakle, za njega je ovo bio pravi trenutak da ovu štalu malo počisti.

– Treba li to da bude pretnja, Čejz? – Keli je ostao hladan kao i u najboljim godinama iako su one odavno bile iza njega. Možda previše davno. Možda je sada precenjivao sebe i svoje mogućnosti. Međutim, još jednom biti mlad i odlučan...

– Uhapšeni ste, Čejz – procedio je automatski pa pošto je rekao i sam se uplašio sopstvenih reči. No, izrečene su!

Čejz ga je gledao kao divlja zver.

– Ne mislite to valjda ozbiljno, maršale?

– Vi, Log i Sanders – dopunio je maršal. Bio je u punom zaletu, kao nekad u mladosti. Onda se obratio ostalima. – I po vas ću takođe doći ako utvrdim da ste noćas bili na Brok prelazu.

Log je bio srednjeg rasta i veoma snažan. Kod njega je najopasniji bio mozak. Mislio je brzo, a drugi su ga uglavnom slušali i sledili. Dakle, Keli je morao da izvuče iz saobraćaja gorilu Sandersa, Čejza ali i Loga. Bez ovih ljudi, koji su predstavljali vodeću snagu, ostali su predstavljali samo gomilu izgubljenih ovaca.

Log je reagovao munjevito:

– Sredite ludaka. Hoće odjednom da izigrava najjačeg čoveka!

U to se razleže prasak prozorskog stakla, dva vojnika su proturila svoje karabine kroz otvor. Maršal se uklonio da bi imali revolve-raše na nišanu. Sve se odvijalo tako munjevito da Sarini revolve-raši nisu stigli da uhvate vazduh.

– Gde su Džoe Vebster i Džim Roal? – pitao je maršal.

Niko nije odgovorio. Ta dvojica su nedostajala u to nije bilo sumnje. Keli je morao da misli i na Enrika i iščezli novac. Naravno i na Šejna koji je ostao gore na prelazu. Obuzimala ga je sumnja. Enriko i Šejn su još ranije sarađivali, držali se zajedno. Šta ako zajedno igraju neku igru? No tu su još Vebster i Roal. Možda su i oni ostali na prelazu?

VIII

Indijanci su grabili napred u širokom redu. Pucali su iz pušaka i odapinjali strele. Srećom, počeli su to da čine iz velike udaljenosti tako da su promašivali. Džoe Vebstera je metak samo okrznuo pocapavši mu kaput.

– Moje oružje! – povika Šejn.

Vebster je reagovao ne razmišljajući. Novac sada više nije bio važan, radilo se o golom životu. Otkotrljao se priljubljen uz zemlju i oslobodio Šejna veza. Dok je Vebster pucao, Šejn je Enrika oslobodio veza nožem koji mu je Vebster dobacio. Opasač mu je visio pričvršćen za Roalovo sedlo. Pogrbljen otrčao je po oružje.

Indijanci su jahali sve više sužavajući obruč. Džim Roal kriknu od bola. Strela mu se zarila u desnu mišicu. I Enriko je držao revolver u svojoj maloj ruci. Pucao je kao podivljao, ali bez vidnih

uspeha. Šejn je uspeo da skine dva crvenokošca sa njihovih ponija ali je pogođen strelom u butinu. Uz kletvu slomio je dugo drvo i bacio ga. U tom trenutku je i Džoe Webster bio pogođen. Šejn je video krv koja mu se slivala s čela. Pucao je klečeći još nekoliko sekundi i ostao u tom položaju, a onda se prevrnuo na stranu i ostao da leži nepomično. Nije bilo sumnje da je mrtav.

Pet Indijanaca je ležalo u pesku, ali ih je ostalo preko deset. Na ovoj strani bili su samo još oni i Džim Roal ali su obojica već bili ranjeni. Od Enrika ni traga. Šejn se pitao gde se ta mala vaška pri-tajila, kada je čuo njegov glas.

– Uzmi džakove s novcem i dođi ovamo, senjor.

Šejn nije mogao da veruje sopstvenim očima kada je otkrio Enrika. Stajao je do grla u rupi i mahao uzbuđeno obema rukama. Na šta je taj prokleti mali kopilan mislio u ovom krajnje neizvesnom trenutku: jedino na novac!

Čovek iz Sedme brigade dokopa „vinčesterku“ iz futrole i počeo da puca kao mahnit. U to je Džima Roala strela pogodila u leđa. Pao je na lice i više se nije pomerio. Time je sve bilo okončano, izgubljeno. Indijanci su još sedeli na konjima, njih sedmorica. Da nisu uporno kružili oko Šejna nego krenuli direktno na njega, sve bi odavno bilo okončano. Repetirao je pušku sve dok se nije čulo „klik“ jer u magacinu nije više bilo municije. Izbrojao je još pet Apača. Dokopao je džakove s novcem i potrčao. Nije mogao da vidi Enrika. Jezero je bilo dublje nego što je pretpostavljao. Nije mu ostajalo više vremena za razmišljanje. Apači su se malopre povukli dok je trajala njegova mahnita pucnjava. Sada su se međutim vraćali ponovo uz poklike koji su kidali nerve.

Šejn je skočio na glavu u malo jezero...

*

Hajk Keli je imao pomoćnika kojeg su svi zvali prosto Bleki. Bio je to čovek sede brade i veoma mršav. Nosio je, istina, zvezdu pomoćnika šerifa, ali je u stvari bio Kelijevo potrčalo, koje je maršalu donosio pivo ili rakiju, prema potrebi.

Kada su dvojica vojnika dovela senatora Holanda i La Belu, Blekija samo što nije udarila kap. Bezimalo se usprotivio da senatora iz Teksasa zatvori u ćeliju. Nije to učinio, jer je neograničeno poštovao maršala Kelija. Bleki ga je poznavao još iz vremena kada je bio doista maršal, a ne samo zvezdonosac koji je grad prepustio revolverašima Sare Flin. Pošto je dvoje dovedenih zaključao u dve ćelije, svakog posebno, povukao se u kancelariju i tražio pomoć i umirenje u boči rakije. U ušima mu je još odzvanjala vika senatora i njegove užasne pretnje. Blekiju ne gine deset godina teške robije jer je jednog senatora zatvorio u ovakav kavez. Nesrećnog Blekija je stvarno spopao strah od robije. Dok je dezinfikovao grlo rakijom iz fioke pisaćeg stola maršala Kelija stezao je u ruci pet dolara koje mu ju senator doturio da pošalje telegram guverneru i zatraži pomoć. Blekija su mučile užasne dileme. S jedne strane Keli čiji je pomoćnik bio pa je trebalo da ga sluša, a na drugoj strani senator

koji je dobro poznao guvernera. Njega je Bleki posredstvom telegrama trebalo da pozove u pomoć. Možda bi se Bleki i odlučio da pošalje taj prokleti telegram da nije bilo Harija Smita, telegrafiste. On je prijateljevao s Kelijem pa bi mu sigurno ispričao...

Psujući Bleki natoči još jednu čašu maršalove rakije i ukoči se u pola pokreta kada je ugledao maršala Kelija kako vodi Sandersa, Loga i Čejza. Iza njih su išla tri vojnika. Držali su karabine uperene na revolveraše.

– Da li je to možda moja rakija? – pitao je Keli gledajući mračno flašu u Blekijevoj ruci.

– Ja ću i da platim – kazao je Bleki spuštajući pet dolara na sto koje je dobio od Holanda za telegram. Trenutak kasnije mu se učinilo da je pre naglo ali povratka nije bilo.

Vojnici su sproveli zatvorenike u ćelije, a Bleki je teturajući se išao za njima. Senator je prišao rešetkama i razrogačio oči videći ko su zatvorenici.

– Veliko spremanje u gradu, maršale, zar ne? Samo da se niste možda precenili?

Upravo tako je razmišljao i maršal već izvesno vreme. Međutim, onaj ko je seo u voz bez kočnica, a grabi nizbrdo nema baš neki izbor.

– Znaš šta mi možeš učiniti Harvi... – promrsio je maršal.

Stajali su jedan nasuprot drugog i znali da je ovo njihova poslednja igra u kojoj samo jedan može pobediti. Pri tom je ulog u igri mogao biti i sam život.

*

Boraviti pod vodom uz pomoć šuplje trske kroz koju se može disati bio je prastari trik ali nije bilo boljeg da se nestane sa površine vode. Šejnu je bilo potrebno neko vreme da navikne disati kroz cev pa se lagano kretao oko ševara. Kada se zaklonjen trskom pojavio na površini vode i pogledao prema Apačima video je da gledaju bespomoćno u vodu u mesto gde je trenutak ranije Šejn uronio. Držali su oružje na gotovs očigledno čekajući da se on pojavi. Nabrojao je sada osam Indijanaca, dok ih je malopre bilo pet. Znači neki od njih su ležali kao mrtvi u pesku. Mora da je pogodio njihove konje.

Šejn se pritajio i čekao da protekne neko vreme a onda se lagano, da ne uznemirava površinu vode, približio jedinoj jeli na obali za koju se Enriko držao grčevito.

– Šta se muvaš oko mene, senjor? Imaš li džakove s novcem?

Čoveka iz Sedme brigade je želja za šalom odavno napustila. Zamahnuo je pesnicom i pretvorio Enrika u leteću ribu. Tek tada se setio da je to bilo neoprezno zbog Indijanaca. Međutim brzo je utvrdio da su otišli, da su napustili poteru za njim jer je bila uzaludna. U svakom slučaju dokopali su se četiri konja i oružja.

Kada je Enriko otvorio oči odmerio je Šejna i upitao:

– Zar ti uvek biješ svoje partnere, gringo?

– Indijanci su otišli – kazao je Šejn uskraćujući kepecu odgovor.

– Sa njima su otišli i naši konji, puške i „kolt“. Imamo samo još tvoju pucaljku i moj „remington“. Osim toga, imam strelu u butini koju najbrže moguće valja izvaditi da se rana ne bi dala na zlo.

Enriko je trljao bradu. – Imaš vraški snažan udarac, čoveče. Ne brini, strelu ću ti ja izrezati iz tela, biće mi osobito zadovoljstvo.

Šejn ga je gledao namrgođeno. Bio je to prvi put da je ovom kopiletu mogao da veruje na reč.

*

Tog dana došlo je do velike gužve. Počela je time što je major Džeri Vin uspeo u znatnoj meri da se izvuče iz svoje šampanjske omamljenosti i da svoje sive moždane ćelije stavi u normalan pogon. To je Sari uspeo sa nekoliko čaša burbona po starom i opšte poznatom receptu da se đavo isteruje zlim duhom. Sve je to Sara činila u strahu da se major može probuditi i mašiti se za nju. Prethodna propijančena noć bila joj je dovoljna. Već je odavno prerasila svoj nekadašnji zanat i mrzela posao koji joj je donosio tako mnogo novaca.

Kratko i jasno, major je lagano dolazio k sebi i shvatio iznenada da se nalazi u brodu koji tone. Upiljio se užasnut u Saru i kazao:

– Budi dobra prema meni i reci mi da nisam bio tako lud da senatora Holanda pošaljem u buvaru. – Gledao je Saru pun nade, ne znajući da li je protekle noći spavao s njom ili nije. Da njegova sumnja nije neosnovana mogao je samo da sluti.

Vlasnica hotela se nasmeja zadovoljno. – Ne samo senatora, ser. Pojavila se i jedna mlada žena s njim koja je htela da preuzme ovaj hotel a mene odagna do đavola. Ta kurva se zove La Bela. Sve je to zavera koju je smislio Holand.

Sara je gledala majora potpuno ubeđena da on plovi njenim kursom. Tu se, međutim, silno prevarila.

– Oh bože moj! – jeknuo je major izgledajući tako iscrpljeno kao da je celu noć radio ono što je nameravao pre nego što ga je Sara obeznanila šampanjcem. – Kako sam to mogao? Senator Holand je prijatelj vašeg brata guvernera Devisa. Kako sam to samo mogao?

– Pa bili ste potpuno pijani, majore – kazala je smešeći se zadovoljno.

– Ta nepoznata žena – mrmljao je major. – Guverner doista ne bi mogao da želi da ona preuzme vaše mesto, Sara? – Vin kao da je pogledom tražio pomoć.

Sara se nasmejala lukavo: – Jeste želeo je to, majore. Moj dragi brat je saznao da prilikom svake isplate ja pomalo zakinem za sebe. Ja to smatram ispravnim, jer najzad ja sam ta koja obavlja ceo posao, a moj brat guverner ima još tri ovakve kuće kao što je moja. I ja takođe moram misliti na svoju starost, ser.

Čulo se kucanje. Bio je to narednik Hopkins. Salutirao je i raportirao odlučno:

– Senator i ona ženska cvečka su prosleđeni u zatvor. I maršal je trojicu od njenih – pri tome je pokazao rukom na Saru – njenih re-

volveraša uhapsio. Grad je sasvim miran i potpuno u našim rukama, ser.

– Vi ste idiot, naredniče! Trebalo bi vam te širite...

– Vaše naređenje, ser – promrsio je Hopkins.

Sara se zlorado nasmejala: – Narednik je u pravu, majore. Ja mogu da potvrdim i svedočim da ste mu vi izdali naređenje.

– Prokletstvo! – vikao je major na Hopkinsa. – Bio sam potpuno pijan, zar to niste primetili, vi glupače?

– Zar je trebalo, ser? – Hopkins se krišom smeškao. Već dugo je bio u vojsci pa je imao iskustva kako izgleda kada oficiri, kao što je to sada Vin učinio, sami sebi stanu na žulj.

– Vi idiote! – besneo je Vin i odjurio bezglavo iz sobe.

– Šta li smer, naredniče? – pitala je Sara zbunjeno.

Hopkins je trljao čekinjastu, neurednu bradu. Saru Flin je u tom trenutku gotovo žalio, jer je bolje od nje slutio na šta sve ovo može izaći. Maršal je njene najbolje ljude povukao iz stroja, a major Vin...

– On sada juri u telegrafsku stanicu da bi poslao depešu u Fort Džekson, gospođo – objašnjavao je narednik. – Tražiće da mu prethodni telegram potvrdi. Onda će biti sređen. Izvući će senatora iz bajboka i onu žgoljavu ledi koja hoće da preuzme vašu radnju. Drugim rečima, za vas je bolje da već sada počnete da se pakujete i uzmete ono sve što možete pokupiti.

*

Majorov ubrzani, odlučni hod kroz grad bio je svojevrsna predstava. Kada je stigao u kancelariju maršala Kelija već je splasnio, a ispred ćelije u kojoj se nalazio senator Holand Stao je oborene glave, presamićen.

– Užasna zabluda ser, prosto neoprostivo ali ovaj... – ostali deo rečenice bio je nerazumljiv.

Neoprostivo, to je mislio i Holand, ali je to za sada propratio ledenim osmehom. Da će major Vin zbog svojih postupaka otići u prevremenu penziju i biti na ivici gladi, za to će se senator već pobrinuti.

Maršal je stajao s neodlučnim izrazom lica držeći svežanj ključeva zatvorskih ćelija, oklevajući da poveruje u ono što je gledao sopstvenim očima. Međutim, prezriv pogled koji mu je Holand uputio nije ostavljao mesto sumnji.

– Otključavajte već jednom! – vikao je major na čuvara zakona.

– Bio je to samo jedan strašno mučan previd.

Džek Sanders je stajao na vratima ćelije i besno drmao rešetke. Gorila u kavezu. To poređenje je doista potpuno odgovaralo. – Šta je sa nama majore?

Džeri Vin ga samo odmeri krajnje prezrivo, smatrajući da revolveraš nije vredan odgovora.

Maršal je bio ubeđen da ako bi sada pustio Holanda na slobodu mogao odmah da prosvira metak kroz glavu ili da namakne omču na vrat. Setio se tog trenutka Lili. Želeo je da se oženi njome...

– Zar ti je u poslednje vreme popustio sluh? – čuo je podrugljivo senatorovo pitanje...

... Tada se pojavio taj prokleti kopilan Holand. Hteo je da igraju poker s tim da Lili bude ulog. Keli je to, naravno, odbio. U to vreme je Holand bio kockar i varalica po zanimanju. Bio je pun para, izgledao odlično a ne kao izgladneli sparušeni miš koji mesecima nije video sir, kako je upravo sada izgledao.

– Otključajte konačno tu prokletu ćeliju, maršale, – zahtevao je major Vin, nestrpljivo gutajući pogledom vitku priliku La Bele. Ona će biti nova vlasnica hotela „Matica“ kako mu je to pukovnik Hardi potvrdio. Osim toga, major treba sa svojom jedinicom da ostane u Takton Sitiju sve dok ovde ponovo ne zavlada red.

... Sećanja su navirala. Tada je Lili postala ljubavnica ovog gađa. Keli je stezao pesnice. Gledao je senatora ispunjen mržnjom. Da, tako je bilo, prvo je postala njegova ljubavnica, a kada je se zasitio načinio je od nje – kurvu!

– Prokletstvo, i mi hoćemo takođe da budemo pušteni na slobodu – vikao je Log gnevno. – Nema nikakvih dela koja nas terete pa maršal nema prava...

– Zaveži! – povika major grubo. U stvari bio je u neku ruku zahvalan revolverašima jer su skrenuli pažnju na sebe, pa major nije morao da podnosi leden Holandov pogled od kojeg mu je bilo zlo. Pukovnik Hardi ga je obavestio da je Holand lični prijatelj guvernera Devisa. Znao je šta to znači za njega ukoliko ne bude uspeo da ga bar donekle odobrovolji.

To je došlo kao grom iz vedra neba.

– Ne pada mi na pamet da oslobodim Holanda, majore – izjavio je čuvar zakona. On ima prilično loših stvari na grbači pa ću ga izvesti pred sud.

Major Vin to nije mogao da poveruje sopstvenim očima.

– Ja vam naređujem da to učinite, maršale!

– Vi uopšte nemate šta da mi naređujete, majore – uzvratio je Keli suvo. – U gradu ne vlada ratno stanje!

– Ali guverner...

Ulazna vrata se otvoriše naglo. Maršal Keli potrča u kancelariju da vidi šta se tamo događa.

– Ruke u vis, Keli! – naredio je Džek Silver držeći u desnici revolver kalibra 45, a u drugoj do pola ispijenu flašu rakije.

Nije došao sam, iza njega je bio ostatak rulje Sarinih revolveraša.

IX

Bez rakije će to za Šejna biti kao stub mučenja. No pomoći nije bilo, strela je morala napolje.

– Boli, gringo, zar ne? – pitao je Enriko tobož saosećajno. Šejn je pozeleo da svom iscelitelju zada udarac nogom, ali mu je ovaj mali lupez bio potreban kao nasušni hleb. Pokazalo se da kepec uopšte nije nespretan, ali toga čovek iz Sedme brigade nije više bio svestan jer mu je bilo crno pred očima.

Kada je došao k sebi crveno večernje sunce se spustilo do same

ivice pešćanih brežuljaka. Šejn je imao prilično muke da se vrati u stvarnost. Proteklo je nekoliko minuta dok se setio šta se dogodilo. Oko njega vladala je tišina koju je moguće doživeti ponekad samo u pustinji. Osetio je lagano kuckanje u predelu butine. Zavoj je bio načinjen od njegove jedine košulje i potpuno natopljen krvlju. Strela je ležala kraj njega, a od Enrika ni traga ni glasa. Iščezaio je.

Pokušao je da se uspravi u sedeći položaj ali ga je nesvestica koja je dolazila u talasima primorala da legne. Mora da je izgubio prilično krvi. Prolazili su minuti koji su se pretvarali u sate. Pokušao je da sakupi snagu ali je to bilo lakše poželeti nego učiniti. Tek posle četvrtog pokušaja uspeo je da seodrži u sedećem položaju i pogleda oko sebe. Ono malo kopile od Enrika pokupio je sve izuzev strele. Poneo je Šejnov revolver, džepni sat i naravno lanene džakove s novcem.

– Da li uopšte mogu da hodam? – pitao se Šejn glasno. Istina uspeo je da se osovi na noge ali je trenutak kasnije pao nazad u pesak. Zaškrgetao je zubima i počeo da proklinje. Prokleti kepec mu je izvadio strelu iz butine a onda ga ostavio ovde da crkne. Neka ga vrug nosi! Uostalom, ako Enriko ne bude imao vraški mnogo sreće to mu se i mora dogoditi. Istina, kepec ima dve zdrave noge ali nema konja, a bez konja mu je potrebno bar puna dva dana hoda do prvog naselja.

Kada su se poslednji zraci sunca izgubili za horizonta Šejn je već upola čvrsto stajao na nogama i učinio prvi korak...

*

Stajali su tu ti praznoglavi revolveraši i cerili se na njega kao da je svaki ponaosob dobio glavni zgoditak.

– Hej, pusti Sandersa, Loga i Čejza iz buvare pre nego što ovde postane veoma neprijatno.

Keli je znao da niko od ovih revolveraša nije klasa, ali svi zajedno predstavljali su smrtnu opasnost, koju je Keli do sada uspevao da drži daleko od sebe. Sada to više nije bilo moguće. Osećao se kao na pustom ostrvu usred okeana. Ispred sebe je imao pripite revolveraše koje je piće činilo još neuračunljivijim a iza leđa Harvija Holanda i neraščišćene račune između njih dvojice. Tu je bio i major Vin kojeg je samo trenutak ranije uvredio odbijajući da sledi njegova naređenja. Uostalom tako usamljen i napušten se nikada do sada nije osećao. Odjednom je osetio kako ga obuzima besmislen, potpuno lud gnev. Gnev dovoljan da bezglavo poleti pred kišu metaka.

Keli pogleda svog pomoćnika Blekija koji je bespomoćno stajao kraj soške. – Moju pušku, Bleki!

Bleki je prevrtao očima ali se nije ni pomerio. Džek Silver i ostali revolveraši su se grčili od smeha. Nisu Kelija uopšte uzimali ozbiljno. Nije među njima bilo nikoga ko je poznavao nekadašnjeg Kelija. Znali su samo zvezdosca koji je svake sedmice dolazio kod Sare Flin po napojnicu.

U kancelariju je zakoračio major Vin ne obraćajući pažnju šta se oko njega dešava.

– Prokletstvo, otvorite konačno ćelije u kojima se nalaze senator Holand i gospođica La Bela.

Maršal nije obraćao pažnju ni na šta. Išao je mirno prema soški. Već je držao sačmaricu u rukama, a pijani revolveraši na vratima su se cerili i dalje.

– Bacite oružje! – naredio je čuvar zakona. Međutim, plaćene ubice su se kikotali i dalje kao da im je ova naredba činila zadovoljstvo. Naravno nisu poslušali.

Pucanj je bio zaglušujući, a dim je ispunio kancelariju. Čuli su se povici povređenih. Trojica su ležala na podu: Džek Silver, Kansas i Šuger. I ostale je zakačio po koji komad sačme. Jedan od revolveraša, Legard pritisnu obarač svog revolvera. Metak prozviđa tik iznad Kelijevog ramena i zari u zid iza njegovih leđa. Maršal je imao sačmu u još jednoj cevi. Nju je dobio Legard u grudi i istog časa pao na pod ispustivši revolver. Bio je mrtav. Time je Keli konačno uspeo. Revolveraši kao da su se u magnovenju otreznili. Sada su već uzimali maršala ozbiljno, smrtno ozbiljno!

– Zaključaj ovu bandu u treću ćeliju, Bleki. Sada se doista osećao kao pre dvadeset godina kada je svaka revolveraška rulja obilazila njegov grad u širokom luku. Grad u kome je on bio čuvar zakona. Računao je hladno kao nekada. Sada još ima samo posla s vojskom. Samol!? Zvučalo je kao neslana šala.

Major je stisnutih usana pratio kako pomoćnik zatvara ljude u ćeliju. Dvojicu su morali da nose, jer su bili ranjeni. Vin je proklinjao čas kada se ovamo uputio sam. Njegovi ljudi se sada zabavljaju i uživaju u hotelu Sare Flin. Sada se u odnosu na ovog čaknutog čuvara zakona osećao bespomoćnim, jer je bio u stanju da i njega napuni sačmom.

– A sada majora, Bleki! Zaključaj ga s njegovim prijateljem senatorom Holandom. Pri tome se osmehivao Vinu. Major je bio ubeđen da je Keli zaista lud. To je, uostalom, i Keli mislio o sebi. Ali lavina je krenula i niko je više ne može zaustaviti!

*

Sara Flin je otišla u baraku u kojoj su stanovali njeni revolveraši, ali je bila prazna pa su glasine koje su doprle do nje mogle biti tačne. Kada se vratila u svoj hotel, narednik Hopkins je stajao za šankom zagledan u čašu viskija ispred sebe. Devojke i ostatak vojnika su sedeli za stolovima tiho kao na mrtvoj straži. Nije se čuo ni šušanj. Potpuno neuobičajeno stanje. Hopkins se okrenuo i pogledao Saru. Njoj se učinilo da narednik deluje bespomoćno. Verovatno je pijan, pomislila je ali se brzo uverila da to nije tačno. Uz to neobična tišina u prostoriji i ti pogledi upravljeni prema njoj kao da baš od nje očekuju odlučujući potez.

Prišla je naredniku i upitala:

– Šta se ovde dešava, naredniče?

– Vi ste, dakle još uvek ovde – promrsi Hopkins.

– Ne još dugo. Spakovala sam svoje kofere.

– Ne znam ni sam šta da vam kažem. Možda je bolje da ostanete na tom mestu – Hopkins se osmehnuo nekako čudno, pa Sara oceni da je ipak povukao više nego što je trebalo.

– Znete li da je Keli stavio majora iza katanca? – pitao je narednik.

– Uhapsio majora Vina? – Sara jednostavno nije htela da poveruje u takvu besmislicu.

– I sve vaše revolveraše takođe. Dvojicu ili trojicu je Keli napunio olovnim bobicama. Lekar se upravo nalazi u maršalskoj kancelariji i iseca momcima olovo iz tela.

– Daj mi jedan viski, Mak – Sara žustro dogradi čašu koju joj je šanker pružio. Piće joj je u ovom trenutku bilo preko potrebno.

– Jeste li sigurni da je sve to tačno?

Hopkins procedi kletvu kroz zube a onda odgovori:

– Istina je, malo pre sam bio u maršalskoj kancelariji i u sve se uverio lično.

Sara je odmahivala glavom. – Besmislica! Ako je pak istina zbog čega niste sa svojim vojnicima izvukli svog oficira iz zatvora, naredniče?

– Jer nisam mogao da preuzmem na sebe takvu odgovornost. Taj maršal je apsolutno ćaknut. Da smo pokušali da izvučemo majora on bi nas poubijao. To nam je kazao pretećim glasom sa sačmaricom u rukama. Kako sam ga procenio, ne bi oklevao da ostvari pretnju. Osim toga, ne radi se samo o majoru nego i o senatoru Holandu koji je takođe iza brave.

Sara je u stvari trebalo da se raduje ovoj činjenici ali je bila suviše trezvena osoba za takvu kratkovidnost. Sam vrug zna šta je ušlo u Hajka Veliya. Bez obzira na sve, njegova igra je mogla biti samo čist promašaj. Znači za nju je bilo krajnje vreme da napusti grad.

– Coveče, ne možete samo sedeti ovde sa svojim ljudima i lokati viski – kazala je nestrpljivo. – Urazumite tog čuvara zakona. Ako to ne možete ili ako zazirete od mogućih posledica, pošaljite telegram u Fort Džekson da vam pukovnik Harvi pošalje dalja uputstva i naravno pomoć.

Narednik je ispijao svoj viski prilično bučno. Dok je pružao čašu šankeru da mu je napuni isceri se na Saru kao da mu ono što će joj reći čini posebno zadovoljstvo.

– Vi ste mudra, iako već po malo ostarela cura, Sara. Ali šta ćete reći na to kada vam saopštim da je telegrafska stanica u međuvremenu zatvorena. Nestala je! Baš tako. Telegrafista je nestao bez traga, a s njim i telegrafski aparat. Imamo još samo nedinute žice, ali ne i telegraf. Dakle, šta kažete na to lepoticе?

Naravno, Sari je bilo poznato da su Hajk Keli i Hari Smit, telegrafista prijatelji, ali nije mogla da pretpostavi da će Smit prihvatiti maršalovu igru. Bespomoćno je pogledala narednika i kazala:

– Prava, klasična pat-pozicija, zar ne?

Hopkins je međutim objasnio gnevno:

– To isto misli i maršal, ali sam ja upravo poslao kurira u Fort Džekson. Najkasnije sutra treba da stigne pojačanje. I koliko po-

znajem pukovnika, on će lično doći ovamo. A onda laku noć gospodine maršale! Već odavno priželjkujem da vidim jednog zvezdonosca kako visi na drvetu!

*

Mrak je u međuvremenu pao, ali mesec se još nije pomolio. Jerzerce, bolje rečeno široka rupa napunjena vodom izgledala je kao crna mrlja. Šejn se, istina, sada osećao nešto bolje ali je sumnjao da će se još dugo moći održati na nogama. Stigao je do mesta gde su logorovali. Leševi Džoe Vebstera i Džima Roala ležali su tu skalpirani. Apači su odneli svoje mrtve. Ostala su samo njihova dva mrtva konja. U to se začu klopavanje kočije koja se približavala. U prvom trenutku nije mogao da poveruje u to, ali se tada iza pešćanih duna pojavila svetlost koja se lelujala. Očigledno fenjer na kočiji. Kočija je išla prema njemu. Odjednom mu se zavrte u glavi tako da se jedva zadržao na sve četiri. Ispred njega su se pojavila ogromna kola s arnjevima. Konji koji su bili upregnuti napred bili su tako blizu da im je osećao dah na licu. Čuo je glasove. Neko je doviknuo:

– Evo najzad i te proklete bare! – Onda je pred sobom video visokog momka koji je dodirnuvši Šejna svojom puškom uzviknuo: – Hej, evo ovde jednog... Drugi, kojeg nije mogao da vidi vikao je: – Tamo leže dvojica skalpiranih.

Šejn se uhvatio za cev mladićeve puške i tako uspeo da se uspravi. Gledali su se ćutke. Mesec je upravo izašao, pa je mogao da vidi mladićevo lice. Bilo je to lice dobrog čoveka, možda ograničenog ali u svakom slučaju dobrog. Nije bilo zloće na njemu.

Drugi je bio nešto mlađi, jedva preko dvadeset godina.

Nešto kasnije su jedan drugog obavestili o svemu značajnom. Šejn je ispričao sve o napadu Indijanaca i istovremeno saznao da ima posla sa farmerima sa istoka koji su se uputili u Takton Siti. Bilo ih je četvoro: otac, sin, kćerka i žena. Kćerka se zvala Sendi i imala dugu plavu kosu upletenu na potiljku. Porodično ime im je bilo Erl.

– A mladić o kome ste nam malopre pričali, gde je on? – raspitivao se farmer. Šejn nije ni jednom reči pomenuo novac.

– Mislim da me je smatrao mrtvim i zbog toga uhvatio put pod noge. No, bez konja veoma težak poduhvat. Možda ćemo ga sutra i stići.

Otac i sin su sahranili dvojicu skalpiranih, a otac je još izgovorio molitvu za spas njihovih duša. Žene su zapalile malu vatru i pripremile topao obed. Tek posle prvih zalogaža čovek iz Sedme brigade je postao svestan koliko je gladan. Osećao se sve bolje i bolje. Snaga mu se polako vraćala.

– Čuvaćemo naizmenično stražu – kazao je farmer. – Mislio sam da Indijanci u ovim krajevima ne...

– Radilo se o manjoj grupi mladih ratnika – uveravao je Šejn. – Ne verujem da od njih još treba strahovati. Sve ono je u stvari bila zla sreća, slučajan susret na vodi.

– Iz vaših usta u božje uši, mister – kazala je farmerova žena i prekrstila se. Šejnu bi istina više od bilo koje molitve prijao gutljaj viskija, ali takvih vražjih napitaka kod ovih bogobojažljivih ljudi nije bilo.

Sledećeg dana kada su bezmalo stigli do prelaza Brok ugledali su nečiju sitnu priliku koja se teturala. Očigledno se jedva držala na nogama. Bio je to Enriko.

– To je on – objasnio je Šejn.

– Zar je kepec? – pitao je mladić Vili.

– Jeste, ali one sorte od koje se valja dobro paziti. Ubrzo su stigli Enrika. Stajao je na sred puta. Bio je potpuno iscrpljen ali kada je otkrio u kolima Šejna izvukao je revolver iz opasača, jedan od Šejnovih „remingtona“. U kepecovim očima ogledalo se očajanje.

– On hoće da puca na nas, oče – upozorio je Vili. No Šejn je već sišao s kola i polako se približavao Enriku.

– Ostani da stojiš senjor ili ću pucati.

– Zar s revolverom koji nije napunjen, amigo? – pitao je Šejn podrugljivo. Bio je to naravno samo pokušaj, trik. No ispostavio se kao pun pogodak. Enriko je psovao kao odrastao čovek. Bacio je revolver na zemlju i pokušao da izvuče drugi iz opasača.

Oružje se, međutim, zaglavilo na neki način, pa se mučio prilično dugo, dovoljno da Šejn priđe sasvim blizu.

– Treba nešto da zapamtiš, sinko, ako već dočepaš oružje moraš proveriti da li je napunjeno.

Enriko ga je sada gledao bespomoćno i promrsio:

– Hoćeš li me sada ubiti?

– Daj mi opasač! – naredio je Šejn. Enriko je poslušno otpasao oružje i pružio ga. Šejn je podigao revolver sa zemlje i stavio ga u futrolu. – A sada vreće s novcem!

Odjednom Enriko počeo da se smeje podrugljivo:

– Nema ih, zar ne vidiš!

– Ti prokleti mali lažljivče! – zagrmeo je Šejn gnevno. No što je duže gledao kepecovo lice, sve je više bivao uveren da ovaj govori istinu.

– Gde je novac?

– Zakopan senjor! Niko ga neće naći. A ako sada hoćeš da me ubiješ, učini to odmah!

Svako razbojničko kopile mogao je od Enrika da nauči po nešto.

X

Maršal Keli je marširao na čelu grupe seljaka koji su hteli da izbave svoje kćeri iz javne kuće u koju su bile nasilno odvedene. Išli su kroz ceo grad koji je zbog svih burnih događaja bio na nogama. Građani koji su veoma dugo zazirali od Sarinih ubojica i izmicali se s puta, odjednom su se osetili podstaknutim na akciju. Sve više ih se pridruživalo grupi seljaka. Kada su se približili Sarinom hotelu bilo ih je više od trideset. Seljaci su išli zbog kćeri, građani zbog potrebe da iskale bes zbog dugotrajnog podvijanja repa pred revolverašima. Udarnu snagu u gradu činile su supruge koje su

podsticale svoje muževe i huškale ih protiv Sarine javne kuće. Raspoloženje u gradu je bilo burno. Kada je maršal najzad stigao do hotela imao je za sobom preko pedeset ljudi naoružanih puškama i revolverima. Pri tom nije bilo nigde ni jednog revolveraša da razjarenoj masi preseče put. Nalazili su se iza rešetaka.

Sara je došla uz stepenice noseći u svakoj ruci po jedan kofer od pruća. Narednik Hopkins je već sedam velikih viskija sasuo u sebe, a ostali plavokaputaši kao da su se upinjali da nadmaše svog podoficira. Nisu bili u stanju ni da vide, a još manje shvate šta se dešava oko njih.

Prvo kamenje poletelo je kroz razbijene prozore. Sara je videla maršala Kelija i čula urlanje okupljenih ljudi. Veliki kamen je pao vlasnici hotela pred noge. Pustila je kofer na zemlju i uhvatila narednika Hopkinsa za grudi i prilepila mu s obe strane po jedan žestok šamar.

– Vi prokleta bando kukavica! – Sara je bila potpuno van sebe. – Zahtevam od vas da mi pružite zaštitu, naredniče. Za mene, moju kuću i moje devojkke. Ili možda mislite da su one ovde samo zbog toga da bi se zabavljali s njima.

Hopkins otrese glavom i maši se ponovo čaše. Sara je, međutim, imala bogato iskustvo sa pijanim ljudima pa je reagovala munjevitom. Odgurnula je elegantnim pokretom narednikovu čašu, sprečivši ga tako da je prinese ustima. Jedan od pijanih vojnika povika veselo:

– Lovački pozdrav, slatka curo!

Narednik je promrsio kroz zube:

– Mi smo ipak sve platili, svaku curu i svako piće!

To je bio trenutak kada je Sara u nemoćnom gnevu potegla posudu s ledom i bocu šampanjca da je tresne o narednikovu glavu, da maršal Keli nije u tom času ušao na vrata. Odmah iza njega išla je gomila gnevnih farmera, koji su radoznalo zavirivali u salon, jer niko od njih do sada nije video tako nešto. U tom pogledu su njihove kćeri bile daleko ispred njih.

– Sve devojkke koje... – vikao je Keli dok ga je pratio Sarin pogled pun prezrenja. Godinama je taj čuvar zakona koristio Saru i od nje dobijao novac, a sada izigrava maršala čistih ruku i čiste savesti.

– Ako verujete da je i jedna jedina devojkka ovde mimo svoje volje – vikala je Sara uverena u istinitost svojih reči – onda slobodno možete da je povedete, maršale. Preko toga, zahtevam da me zaštitite od one pobesnele rulje napulju. Ukoliko pak to niste u stanju tražim od vas da bez odlaganja pustite moje ljude iz zatvora. Oni će sigurno sa onim ludacima izaći na kraj!

Mora se priznati da ono što je zatim usledilo predstavljalo je sramotu i za maršala i za očeve devojakke iz javne kuće.

Od šesnaest devojakke posle dugog ubeđivanja i molbi samo su dve pristale da napuste Sarin hotel.

Jedna od devojakke koju je gnevni otac udario, doviknula mu je u lice:

– Ni ne pomišljam na to da ponovo od ranog jutra do kasne večer-

ri dirinčim za tebe. Sa 25 godina izgledala bih kao da mi je 60 i ni jedan čovek me ne bi više ni pogledao. – Vikala je još o mnogo čemu ali nije pomenula da bi sa 25 odavde stigla u Meksiko i bila prodana nekom seljaku.

*

U trenutku kada je pomoćnik maršala, Bleki prošao pored ćelije Džeka Sandersa, revolveraš ga uhvati s leđa i steže mu vrat. Bleki se očajnički otimao, ali je gorila stezao sve više.

– Uzmi mu svežanj s ključevima, Džek – naredio je Sanders svom drugu Silveru. Vrata ćelije se otvoriše škripeći. Sve je to bilo posledica krajnje nemarnosti jer je pomoćnicima bilo zabranjeno da nose oružje i da se šetaju naokolo sa svežnjem ključeva.

– Pokupite tamo iz kancelarije svoje oružje, momci – naredio je Sanders puštajući i ostale revolveraše iz ćelija.

– Prokletstvo, šta će biti s nama? – negodovao je senator. Što se majora Vina tiče, njemu je bilo ispod časti da ljude Sandersovog kova moli za pomoć.

– Treba da vas pustim na slobodu, da biste mi priređivali nevolje, senatore? – uzvratilo je gorila.

– Mi se nalazimo u istom ćamcu, čoveče. Zar to do sada niste shvatili?

– U kom ćamcu, o čemu to uopšte govorite, ser? Zvučalo je kao veoma glupo pitanje, što je uostalom i bilo.

– Guverner je za hotel „Maticu“ odredio novu upravnicu. Ako želite da zadržite svoj posao morate se lepo ponašati prema ovoj leđi. Naravno i prema meni, jer ja zastupam guvernera u Takton Sitiju.

Džek Sanders je podozrivo odmeravao La Belu.

– Plaćaću vam dva puta više nego što je to Flinova činila – tvrdila je visoka žena otmenog lica i zvučnog, francuskog imena.

Pomoćnik maršala se osvestio. Čučao je na podu kao gomila jada i uzalud pogledom tražio spas. No kod njega je sve vrvelo od opasnih revolveraša. Tu je još i senator i ona žena! Maršal mora da je potpuno sišao s pameti kada je zaključao ovo dvoje!

Harvej Holand pokaza na ćeliju u kojoj je još uvek bio zaključan major Vin. – Hajde otključajte tu ćeliju!

– Nisam valjda idiot, ser. Šta mi to treba da natovarim sebi i momcima na vrat majora i njegovu jedinicu!

Bučan izlazak Sarinih revolveraša na ulice grada privukao je pažnju građana Takton Sitija. Najrađoznailiji su se okupili u glavnoj ulici, posmatrajući ovu čudnu povorku. Iza revolveraša išla je nepoznata lepotica, za njom senator Holand, a na začelju major Vin.

U to vreme u suprotnom smeru je maršal Keli išao iz Sarinog hotela prema svojoj kancelariji. Kada je ugledao iz daleka neobičnu povorku sve mu je postalo jasno. Išao je u susret samoj smrti.

*

U tom trenutku je s drugog kraja ulice nailazila jedna kočija i zaustavila se nekoliko metara od maršala. Keli je pozeleo da kočija nastavi put da ne budu ljudi u njoj svedoci kada ga budu revolvertaši napunili olovom. U tom trenutku je na sedištu pored čoveka koji je upravljao kočijom i izgledao kao farmer, sedeo vezan vojnik.

Narednik Hopkins koji je sa svojim ljudima izašao odmah posle Kelija iz hotela prepoznao je Lori Hema. Bio je to kurir koga je poslao u Fort Džekson, jer je telegrafski aparat iščezao iz stanice.

Major Vin se probio napred između revolvertaša i počeo da viče:

– Hej, Sem kako si dospeo na tu kočiju i to još vezan?

Narednik Hopkins se osećao obaveznim da objasni svom pretpostavljenom, iako nerado. Prošao je pored maršala i prišao kočiji:

– Ja sam poslao Sema u Fort Džekson po pomoć i dalja uputstva. Telegrafski aparat je iščezao, a u to vreme vas je maršal već zatvorio.

Šejn je sedeo pozadi na kolima iza arnjeva. Niko nije mogao da ga vidi ali je on mogao da vidi sve. Brzo je shvatio da se maršal Keli nalazi u procepu. Zbog toga je provukao glavu između farmera Erla i vezanog vojnika koji je sedeo na kočijaškom sedištu.

– On je moj zarobljenik, ser. Ostaće to i dalje sve dok u gradu ne zavladaju normalni odnosi i ljudi se budu ponašali razumno. Kada je Šejn ugledao samog vojnika kako nailazi, upravo je raščistio račune sa Enrikom i razoružanog ga smestio pozadi u kola. Nije bilo teško saznati od mladog vojnika kuda je i zbog čega pošao. Značilo je, naime, da je Keli stupio u akciju raščišćavanja u gradu, ne razmišljajući o mogućim posledicama. Upravo zbog toga je razoružao mladog vojnika i vezao ga. Cilj mu je bio da ga spreči da ode po pomoć u Fort Džekson.

Skočio je s kola držeći u svakoj ruci revolver. Obratio se svima koji su se zatekli na ulici Takton Sitijsa.

– U ovom gradu još uvek vladaju red i zakon, gospodo. A zakon predstavlja maršal Keli. Ko mu se suprotstavi automatski se suprotstavlja zakonu. To i za vas važi majore!

– Grom i pakao! – negodovao je major Vin. – Kako se usuđujete da onog čoveka zarobite? Pri tom je pokazao na vezanog vojnika Sema.

– Veoma prosto, učinio sam to ovim ovde! – objasnio je Šejn stavljajući majoru svoj „remington“ pod nos. Ovaj nesvesno ustuknu.

Na to revolvertaši krenuše prema kočiji držeći revolvare u ruci.

– O kej! – kazao je Šejn glasno. – Ako mora biti, neka i bude! Krenuo je u susret Sarinim plaćenicima.

*

Prolazeći pored majora kazao mu je: – Pozovite svoje ljude da se povuku. – Povređena noga ga je veoma bolela, ali na to nije smeo da obraća pažnju. Držao je oružje na gotovs. Odjednom se uz čo-

veka iz Sedme brigade pojavi senka. Bio je to maršal. Stegnutih usana išao je uz Šejna.

Pet opakih momaka zauzelo je glavnu ulicu celom širinom: Džek Sanders, Log, Čejz, Silver i Kansas. Ako bi ovaj prvi red i savladao, pomislio je Šejn, drugom redu će biti na nišanu.

– Ustrelite tu dvojicu prokletnika, – vikao je senator podstičući revolveraše.

– Kakvi su to stari računi između vas maršale i senatora Holanda oko kojeg se izgleda sve vrti?

– U pravu ste Šejn, vrti se čak i guverner Devis.

Šejn je pažljivo slušao maršala pa mu je tako promaklo opasno svetlucanje Sandersovih očiju. Srećom, Keliju nije. Nije oklevao da povuče obarač. Metak je pogodio gorilu u grudi. Bio je na mestu mrtav. U pitanju je bio jasan, častan dvoboj između maršala i revolveraša Sandersa. Maršal je, prosto, bio brži. Šejn je izbacio iz borbe dvojicu: Loga i Silvera. Obojica su bila pogođena ali živa. No bilo je dovoljno da ostale natera na oprez.

Još uvek nije sve bilo odlučeno, ali je to sa Sandersom i Silverom bilo dovoljno da unese pometnju. Čejz je bacio svoj revolver u prašinu.

– Prestanite, gotovo je! – naredio je maršal. Onda se obratio senatoru. – Digni ruke u vis Holand, igra je okončana!

Senator je u tom trenutku pomislio na Lili. Možda bi bilo bolje da je onda držao ruke dalje od Kelijeve verenice. Proketo kasna spoznaja.

Bleki, pomoćnik nipošto nije bio junak ali je poznavao bezgranični gnev izazvan porazom. Osim toga, znao je i vrednost sačmarice, njeno dejstvo. Kada je stupio iza revolveraša sa maršalovom sačmaricom, sve je dobilo drugačiji obrt. Holandu je maršalov revolver bio uperen u glavu, a pomoćnikova sačmarica u leđa. Pustio je svoj revolver u prašinu glavne ulice.

Džek Silver je pokušao da se osovi na noge ali mu to nije uspelo.

– Drži te momke u šahu, Bleki – doviknu mu maršal. Prišao je majoru i došapnuo mu. – Biće mi potrebno dva do tri vaša čoveka da bih ove momke sproveo u zatvor.

Šejn je naravno mogao da čuje Kelijeve reči i iznenadio se. No, još više ga je iznenadio Vinov odgovor:

– O keji maršale, daću vam narednika Hopkinsa i još trojicu mojih ljudi. Major je nekoliko trenutaka posmatrao zamišljeno Kelija a onda upitao: – Kako stoje stvari sa senatorom Holandom?

– On je uhapšen! – uzvratila maršal suvo.

Major Vin proguta pljuvačku, nakašlja se pa reče žustro:

– Ne znam ser, ne verujem da to smem dozvoliti. Kao što vam je poznato, ovde sam sa svojim odeljenjem po nalogu guvernera Devisa, a njegova izričita naredba glasi da pružim Holandu zaštitu.

Maršal se osmehnuo posmatrajući majora onako kako bi to činio da pred sobom ima maloumno dete.

– Znam majore, znam još mnogo više. Vi i vaši vojnici ste stavljeni pod komandu senatora Holanda, zar ne?

Major Vin nije delovao baš srećno. Kiselo je potvrdio:

– Tačno je, maršale. Dakle, shvatćete ako ja...
– Senatorova igra je okončana, majore. Holand je to već shvatio. Treba samo da ga pogledate. Prema tome, krajnje je vreme da i vi to shvatite i da se prema tome upravljate.

Majorov zbunjeno izraz lica kazivao je da nije shvatio baš ništa. Uostalom, nije shvatio ni Šejn koji je stajao uz njih. Istini za volju bilo bi teško shvatiti.

– Harvi Holand je ubica – objasnio je maršal Keli veoma mirno.
– Za to imam u rukama nepobitne dokaze.

– Koliko dugo ih već imate? – upitao je Šejn prilično grubo.

Keli sleže ramenima pomalo bespomoćno. – Veoma dugo!

– Zašto to iznosite na videlo tek sada?

– Zbog čega, doista zbog čega? Pa bio sam kukavica, da možda zbog toga, ili možda suviše lenj da to potržem. Konačno sam posle mnogih surovih godina u ovom gradu našao sigurno, toplo gnezdo. Možete li to da razumete, Šejn?

Da, čovek iz Sedme brigade je za tako nešto imao razumevanje, ali to za njega nije bilo i opravdanje, jer je po prirodi bio borac. I Keli je bio takođe borac, ali prilično davno. Od tada je proteklo mnogo vremena.

Sada je ponovo postao borac. Bilo je to kao da je pronašao svoju izgubljenju mladost i vratio sve svoje nekadašnje ideale. No, ako se sada major Vin ne bude umešao, ta vraćena mladost može Keliju da donese kraj!

*

Vojnici su delovali nekako uznemireno. Bili su na neki način spremni na skok. Pri tome nisu imali blagog pojma šta se oko njih dešava. Major i narednik su bili u maršalovoj kancelariji. Senatora Holanda, zbog kojeg su došli u Takton Siti da bi ga štitili, čuvar zakona je strpao u zatvor. Najgore od svega bilo je to što je major Vin sve to dopustio. Nije im tako nešto išlo u glavu. Možda zbog toga i pregovaraju u maršalovoj kancelariji.

U velikom salonu hotelu „Matica“ sedele su devojke očigledno mrzovoljne. Nije bilo uobičajenog, pravog raspoloženja. A i kako bi? U tom trenutku su jedini muškarci bili plavokaputaši a oni su još jedino imali – prazne džepove. Za njihove plate ova javna kuća nije bila prikladno mesto.

– Besplatno piće za naše hrabre branioc domovine! – naredila je Sara pre nego što se sa novom ženom povukla u svoju kancelariju. Uprkos tapaciranim vratima u salon je dopirala oštra prepirka dveju žena. Očigledno su im se mišljenja razilazila, ali koga je to moglo da čudi?

Sara je sedela za svojim pisaćim stolom i postupala sa La Belom kao osobom koja je došla da moljaka nešto i išla joj na živce. La Bela se osećala istisnutom i odbačenom od kako je maršal Keli uhapsio senatora Holanda. Istina, tu je još bio i guverner Devis čiju je postelju često grejala. No, on je bio daleko.

– Znaš, slatka, dala bih ti jedan savet – smešila se Sara, što je

bilo gore od zmijskog ujeda. – Sutra ujutro treba da uhvatiš maglu iz ovog grada poštanskom kočijom. Da bi se uverila da ti mislim dobro, platiću ti vožnju.

La Bela je samo uzdahnula duboko potiskujući na taj način navalu besa. S kakvim je samo nadama došla u ovaj grad, a sada ovo. Skočila je sa stolice i podbočila se. Bila je spremna da se bori ma kakav bio ishod. Bogatstvo, vlast, uticaj sve je bilo stavljeno na kocku.

– Mani se gluposti, mala – prosikta Sara hladno. La Bela je bespomoćno gledala u uperenu cev revolvera.

*

Iz ćelija zatvora, koje su opet bile dupke pune, dopirale su psovke ili kletve. Naravno i ječanja i glasno jaukanje povremeno, jer je mesni lekar upravo isecao ranjenicima olovo iz tela.

Maršal se nalazio pozadi u maloj prostoriji koja mu je služila kao stan. Stajao je ispred crvotočne komode i iz nje izvukao komad ispisane hartije. Bilo je to požutelo, ispresavijeno pismo. Major pogleda upitno Šejna, pa pošto ovaj klimnu potvrdno glavom uze pismo iz maršalovih ruku.

– Najbolje je da vi to pismo pročitate glasno, ser, pa tako ja neću morati...

Major Vin prelete pogledom preko redova pisma pa poče:

„Dragi Hajk! Ne znam da li takvo oslovljavanje pristaje posle svega što sam ti učinila. Znam da me prezireš i to s pravom, Hajk. Dozvolila sam da me općini i zaseni Harvej Holand. Obećao je da će me oženiti... No čemu sve to. Tek, taj tvor me je odbacio kao stari, izbleđeli šešir. On me je neposredno ili posredno, svejedno načinio ovim što sam danas. Kurva koja to čini za novac.

Zbog čega ti ovo pišem? Ne zbog toga da te molim za oprostaj, jer ga i ne zaslužujem. Poznajem te Hajk, ti bi morao da preskočiš sopstvenu senku da bi mi oprostio. A to ti ne možeš, čak i kad bi hteo. Kažem ti znam da je tako. No pišem ti jer želim da znaš da je Harvej Holand ubica. Hladnokrvni ubica koji se time još i ponosi. Povezan je čvrsto sa jednim momkom koji se zove Dejv Devis. Taj Devis radi na tome da postane guverner Teksasa. Nemoj se smeja-ti, Hajk. Bojim se da će tom lupežu i uspeti. Uz pomoć Holanda koji okuplja bandu kavgadžija i ubojica. Zadatak je da ubeđuje i obrađuje Devisove političke protivnike, a ako je potrebno i da ih ubija, kao što je Holand nedavno ubio izvesnog Semjuela Grina...”

Major Vin spusti ruku u kojoj je držao pismo. Pogledao je Šejna i rekao:

– Semjuel Grin je doista pre tri godine ubijen. Podmuklo s leđa, džentlmeni. Počinilac ili počinio-ci nisu nikada uhvaćeni – dodao je zatim šapatom. – Te godine je Dejv Devis dobio na izborima za guvernera.

Šejn je uzeo majoru pismo iz ruke i pogledao ga. – Ser, zamalo

da nam uskratite ono najbolje. Nastavio je da čita pismo bivše maršalove verenice.

„Sav silan novac koji je potreban Holandovoj bandi pristiže iz tri javne kuće koje pripadaju Dejvu Devisu...”

– Imate li još pitanja, ser? – kazao je Šejn majoru Vinu. Za to vreme je Keli stavio u džep pismo. Bio je to dokument čije se dejstvo moglo uporediti samo s dinamitom. Prava stvar za brigadu Sedam pomislio je Šejn.

U rano jutro narednog dana natovarena su na pogrebna kola leševi dvojice revolveraša: Džeka Sandersa i Loga koji su te noći izdahnuili od akutnog trovanja olovom. Odvezli su ih na proplanak na kojem se nalazilo mesno groblje.

La Bela se ukrcala u poštansku kočiju i pokopala sve svoje snove s kojima je došla u Takton Siti. Ostala joj je još samo slabašna nada u moć teksaškog guvernera. Šta će Dejv Devis reći na to da je maršal Takton Siti uhapsio senatora Holanda? Bila je to doista slabašna nada koju su veoma brzo odagnali točkovi kočije, njihovo ravnomerno klopavanje.

Izenada se pojavio telegrafista i telegrafski aparat. Major je odmah poslao telegram svom pretpostavljenom, pukovniku Hardiju i ubrzo dobio odgovor:

„Sve dalje moram prepustiti vašoj odluci – stop – pozdrav pukovnik Hardi“.

Major Vin je psovao sebi u bradu šapatom. Psovati glasno se prestaje već pri dobijanju kapetanskog čina. Major je džentlmen, a džentlmeni ne psuju bez obzira što to donosi olakšanje.

Vin je mislio na senatora koji je kao divlja zver špartao svojom ćelijom gore-dole. Što je duže razmišljao o svemu, sve mu se manje pismo tamo neke kurve činilo pravovaznim dokazom. Zbog toga je odlučio da sa maršalom o tome popriča ozbiljno.

To mu je onemogućio maršalov pomoćnik Bleki na njemu svojstven način. Ovog puta nije imao samo ključeve zakačene za opasač nego i revolver u futroli. To sa revolverom bila je izuzetno velika greška, jer Holand, kako su sada stvari stajale nije imao šta da izgubi. Dograbilo je Blekijev revolver, pucao na njega i uleteo Šejnu bezmalo u naručje prikradajući se kancelariji.

– Stoj Holand, inače...

Senator je pucao istog trenutka. Srećom brzopleto i loše. Meci su zviždali oko Šejna. Čovek iz Sedme brigade je povukao obarač samo jednom. Olovo je načinilo ružnu rupu na Holandovom čelu. Na taj način je spasao majora Vina svih mučnih objašnjenja pukovniku Hardiju i svake odgovornosti.

Kada se maršal Keli pojavio, pogledao je Holanda namršteno i promrsio nešto nerazgovetno.

Dora, omiljena Sarina devojka, kako se pokazalo, bila je izdajica i špijun. Za Saru je to značilo izuzetno razočaranje. Radila je za guvernera, Sarinog brata. U ovom trenutku to naravno nije imalo nikakvog značaja. Jedino što je imalo veliku težinu, bila je činjenica da je Dora naumila da zauzme mesto u Sarinoj fotelji a nju otera da do đavola.

Stvari su krenule drugim tokom zbog neočekivanog hapšenja guvernera Devisa. Nikada se ni jedna sestra nije radovala tome što joj je brat obešen kao što se radovala Sara Flin. Do toga je došlo zbog brigade Sedam koja zvanično nije ni postojala, i zbog pisma koje je Šejn poslao svom pretpostavljenom Gordonu Smitu.

Poslednje dane svog boravka u Takton Sitiju Šejn je proveo u hotelu „Matica“ kao lični gost Sare Flin, koja mu je dugovala mnogo više no što je slutila. No, kao pravi džentlmen Šejn nije govorio o tome jer je uživao u radostima koje pruža ovakva kuća, mada se, opet iz džentlmenskih pobuda, držao njene gazdarice koja je doista izgledala kraljevski bez obzira na godine.

Guverner Devis je proklinjući otišao na vešala. Možda se doista osećao nedužnim, nepravedno osuđenim. Jer on nije ubijao, to su za njega činili drugi, on je samo plaćao.

Šejn nije imao vremena da brine o Enriku.

– Kepec je nestao, mister – obavestio ga je farmer Erl koji ih je dovezao u grad. Enriko nije bio ni u gradu u šta se Šejn uskoro uverio. Najzad je odustao od potrage. Nedelju dana kasnije poštanskom kočijom je stigla vest u Takton Siti da su Enrika našli nedaleko od prelaza Brok. Mrtvog i skalpiranog. Vozač poštanske kočije doneo je dva lanena džaka u kojima se zadržala još po neka novčanica.

– U okolini prelaza ležale su razbacane novčanice – obavestio je vozač kočije. Kao dokaz spustio je nekoliko pokupljenih na sto.

– Bedni momak, bio je previše pohlepan – kazao je Šejn. Mislio je na strelu i na činjenicu da mu je Enriko operacijom spasao život. Za trenutak je zažalio što mladić nije imao više sreće.

No, kao što je poznato sreća se ne može kupiti ni džakovima punim dolara.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

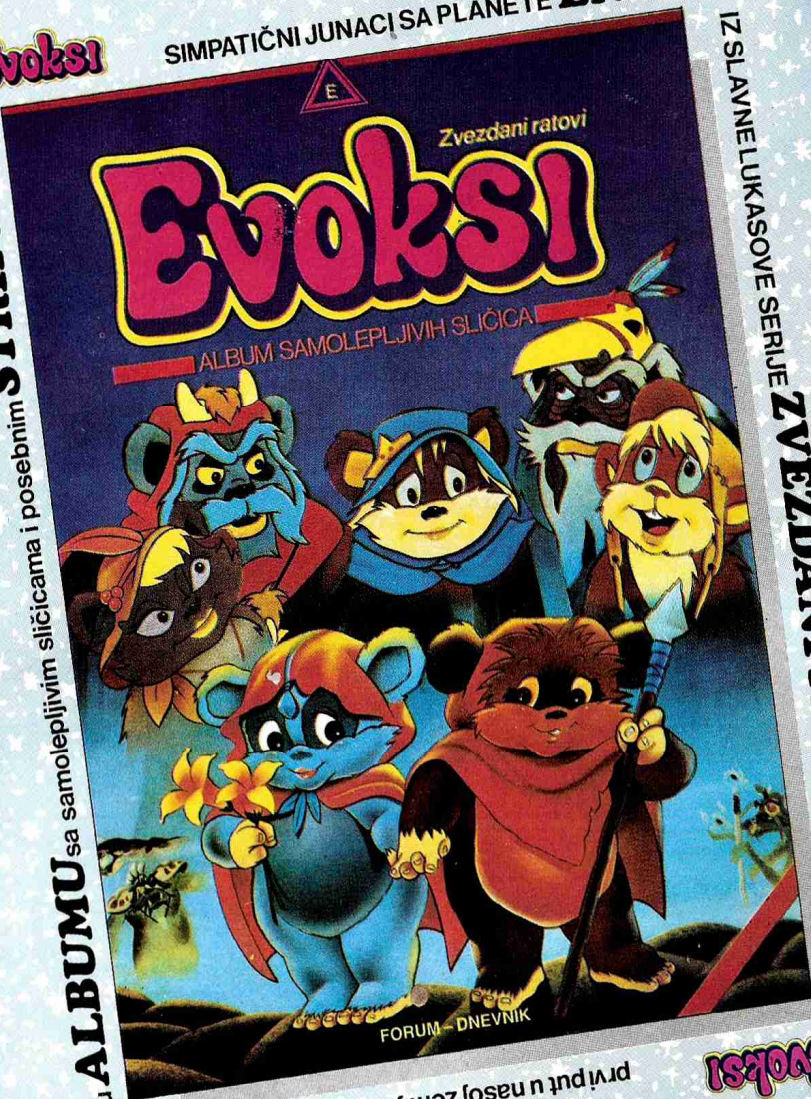
by
DICK BROWNE



Evoksi

SIMPATIČNI JUNACI SA PLANETE **ENDOR**

STRIP sveskama



IZ SLAVNE LUKASOVE SERIJE **ZVEZDANI RATOVI**

Evoksi

Evoksi

prvi put u našoj zemlji u crtanoj televizijskoj seriji,